

Štěstí přeje připraveným



www.ferona.cz

 **Ferona**
železná jistota

I. ČLTK  REVUE

ECM Prague Open
NA MARTINU
SE STÁLA FRONTA

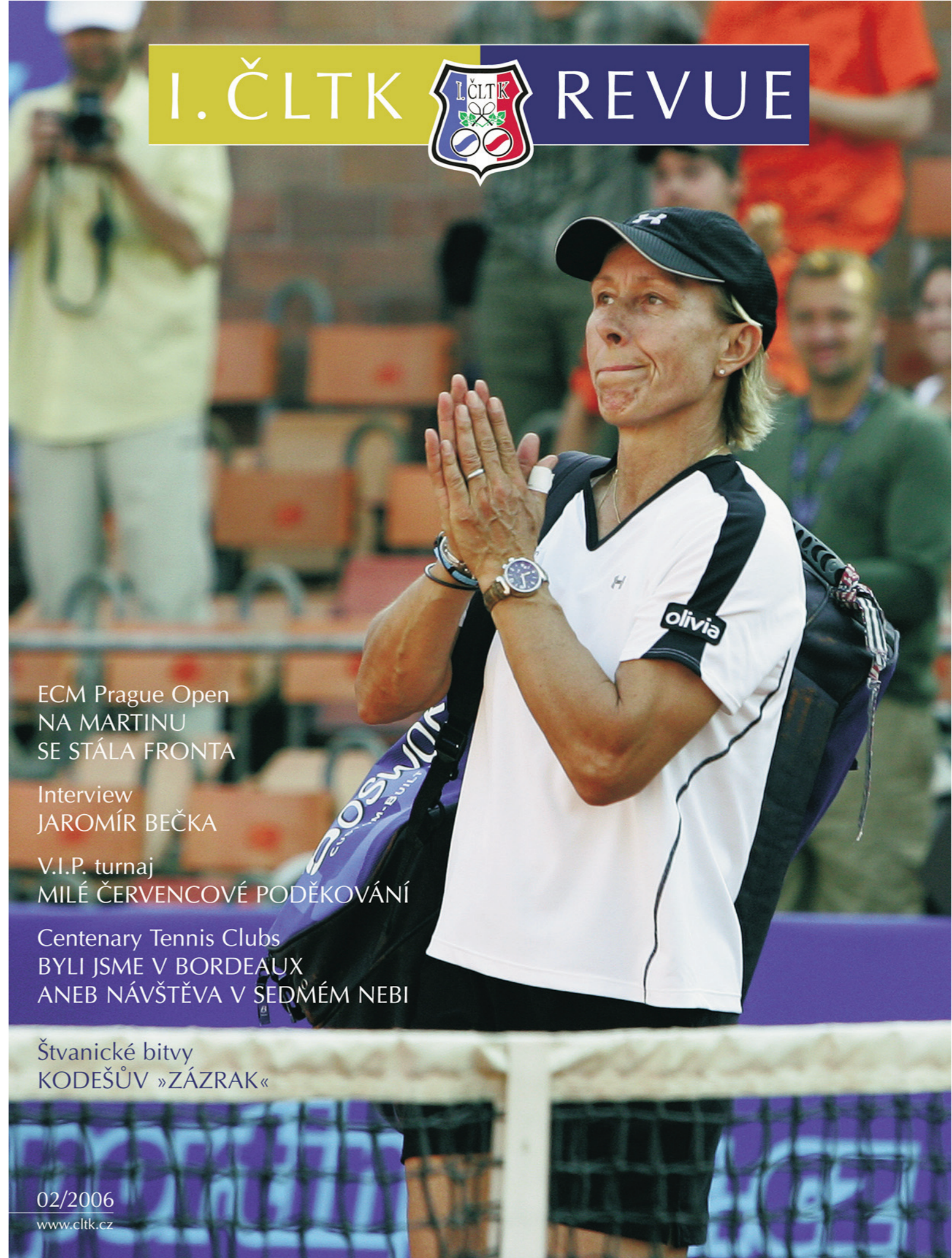
Interview
JAROMÍR BEČKA

V.I.P. turnaj
MILÉ ČERVENCOVÉ PODĚKOVÁNÍ

Centenary Tennis Clubs
BYLI JSME V BORDEAUX
ANEŽ NÁVŠTĚVA V SEDMÉM NEBI

Štvanické bitvy
KODEŠŮV »ZÁZRÁK«

02/2006
www.cltk.cz





I. Č E S K Ý L A W N - T E N N I S K L U B P R A H A

OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

AGROFERT
 HOLDING, a.s.

HSBC
ECM
TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY
Fergona
SAFINA
CHEMOPROJEKT
SUBTERRA 3
TECNIFIBRE
PROKENNEX
ŽSBRNO
**JAKOBE
AUTODOPRAVA**
**REAL
TISK**


Vážení členové klubu,

časopis I. ČLTK REVUE měl svoji novodobou premiéru počátkem února letošního roku a nutno konstatovat, že velmi úspěšnou. Náš pololetník vycházející v novém designu i rozsahu je dodnes žádan i distribuován. Komplexně vypovídá o aktuálním dění v klubu, představuje zajímavé osobnosti z řad členů a nabídne i trochu z výjimečné historie I. ČLTK Praha. Najdete tu reportáže ze sportovně společenských událostí, ucelenou bilanci výsledků závodního tenisu i prezentaci firem, které nás podporují, nebo s nimi marketingově spolupracujeme. Po ohlasech na první vydání chceme určitě zachovat vysoký podíl kvalitní fotodokumentace ze všech tenisových i mimotenisových akcí.

Je potěšitelné, že klubový bulletin nám poslouží při propagaci areálu Štvanice, stále většího zviditelnění klubu, získávání nových členů a kontaktů, právě tak jako při pronájmech kurtů v halách, golfového simulátoru, či prostorů pro uspořádání firemních turnajů.

 Vladislav Šavřda,
 manažer I. ČLTK Praha

Jak jste si užili dovolenou? A byla s tenisem?

Jiří Hřebec: „Já si vybírám dovolenou celý rok po pár dnech, prodloužené víkendy trávím na golfu. Na podzim se ale určitě zase všichni vydáme někam do tepla, tak jako loni, kdy jsme byli v Chorvatsku.“

Jan Hernych: „Před turnajem v Hertogenboschi jsem byl asi čtyři dny v Pecí pod Sněžkou. Jen jsem tak brouzдал po kopcích, byl jsem hrozně unavený a potřeboval si hlavně odpočinout. A po Wimbledonu jsme byli s přítelkyní na Křivoklátsku. Samozřejmě to bylo bez tenisu.“

Petra Kurzová: „Ještě jsem na dovolené nebyla, ale až na ni dojde, tak bude určitě bez tenisu, toho mám celý rok až až. Doufám, že na podzim vyrazíme někam do tepla k moři. Loni jsme byli v Mexiku, v Cancúnu, a přestože jsme tam dorazili dva dny poté, co se tamtudy přehnal hurikán a byla tam trochu spoušť, nakonec se nám tam moc líbilo.“

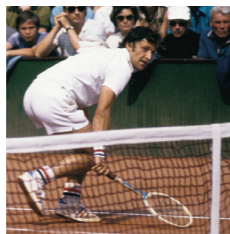
Vladislav Šavrdá: „Dovolenou jsem zatím nestihl a všechny moje víkendové a sváteční aktivity jsou spojené s golfem. Na skutečnou dovolenou vyrazíme asi až v listopadu. Někam do tepla a - za golfem.“

Romana Mudříková: „Dovolená je bez tenisu každý rok. Letos jsme byli v srpnu ve Slovinsku a užili si koupání, sluníčka i jízdy na motorovém člunu.“

František Stejskal: „V létě dovolenou nemám, jen prodloužené víkendy. Byli jsme v Bordeaux, za dětmi ze Štvanice v Bruselu, na golfu v Haugschlagu, na kolech a na vodě - sjížděli jsme Vltavu. Koncem září se chystám s partou na loď a na kolo do Chorvatska. Tenis, ten hraju ve všedních dnech (směje se).“

Antonín Mikulec: „Byli jsme s rodinou v Americe, v St. Louis a v Detroitu, a hráli jsme tenis. Na zelené antuce i na tvrdých kurtech. A bylo to skoro stejně tak pěkné zahrání jako tady na Štvanici - tady se hraje výborně.“

Karel Eliáš: „Začátkem července jsme chodili po horách a jeli na raftu Vltavu. Takže dovolená byla bez tenisu, ale stejně jako vždy se sportem.“



03/ Na Martinu se stála fronta

06/ ECM Prague Open 2006: Kolotoč, ale i zážitek

10/ Stalo se

14/ Jaromír Bečka: Zbyly jen platany...

20/ Jan Hernych: Auto zase odložil

22/ Závodní tenis/Největší úspěchy hráčů I. ČLTK

24/ Petr Šimůnek: Ještě se naučit golf...

27/ Stalo se/Milé červencové poděkování

30/ Partneři klubu/Agrofert - rozhovor s J. Kadaníkem

32/ Štvanická školička/Jana Cup

34/ Bordeaux: Návštěva v sedmém nebi

36/ Hrají na Štvanici/Michal Horáček

38/ Štvanické bitvy/Kodešův »zázrak«

40/ Na slovíčko/Pavel Mudřík

Na Martinu se stála fronta

To byla nostalgie!
Úterý 9. května, 18 hodin
15 minut. Čtyři tisícovky diváků tleskají vstoje.
Na štvanický centrkurt přichází po dvaceti letech k oficiálnímu zápasu tenisová legenda MARTINA NAVRÁTILOVÁ (49), největší hráčka všech dob. A musí se hodně přemáhat, aby zakryla dojetí a neukápla jí slza...

„Když jsme přišly na kurt, musela jsem něco dělat, nějak se zaměstnat, aspoň hledat brýle. Jinak bych se rozbřečela,“ přiznala chvíli poté, co se Strýcovou vyhrály zápas prvního kola ECM Prague Open proti páru Blahotová - Rolleová. „Bylo to fajn, díky za to přivítání, ale nesmí té nostalgie být moc, jinak bychom rychle prohrály,“ usmála se za chvíli na tiskovce a věčný smíšek Strýcová přidala: „Byla jsem hlavně nervní, abych si to neházela pod nohy a neztrapnila se. Ale Martina byla taky trošičku nervózní.“

„Hlavně, že jsme to přežily,“ smála se Navrátilová a pak maličko zvázněla. „Tenhle návrat pro mě hrozně moc znamená. A asi i pro diváky, jinak by tady nebyli. Občas si říkám, jaký by to asi bylo, kdyby tu tehdy před lety nebyli komunisti, nepřišli Rusové a já nemusela utíkat...“

Tenisová legenda prožila v Praze krásný, ale hektický týden. Na každém kroku ji někdo zastavoval, chtěl autogram, nebo ji aspoň pozdravit, potřást rukou. „Nezlobte se, vážně nemám čas,“ musela se spouště lidem omluvit Martina, protože její program byl rozpočítaný doslova na minuty. Rozdala spoustu rozhovorů novinářům, zahrála si deblou exhibicí proti talentovaným sestrám Karolíně a Kristýně Plíškovým z I. ČLTK a vzápětí ji čekala autogramiáda! Na malém centru, kde jí dělala společnost lyžařská královna Kateřina Neumannová, se na její podpis stála hodinová fronta! „Uf, už mě pěkně bolí ruka,“ ulevila si po půlhodině, ale dál podepisovala trička, tenisáky, fotky, památníky. „Martino, chceš to ukončit,“ zeptal se zhruba po čtyřiceti minutách ředitel turnaje Vladislav Šavrdá, ale tenisová



legenda, byť už viditelně unavená, zakroutila hlavou: „Když už tady všichni tak dlouho stojí, přece neuteču.“ Hned po autogramiádě, kolem sedmé večer, sedla zase do auta a jela navštívit maminku. Šílený kolotoč...

Do Prahy přiletěla už v pátek 5. května, na turnaji ve Varšavě dohrála překvapivě brzo. Ubytovala se v hotelu Hilton, vyrazila na oběd s kamarádkou a pak už poprvé spěchala za nemocnou maminkou do sanatoria nedaleko Plzně. „Ale zítra už chci určitě trénovat,“ říkala řediteli turnaje Vladislavu Šavrdovi.

„Pořád je stejná profesionálka,“ kvitoval její přístup k tenisu i k pražskému turnaji Šavřda a mrzelo ho jedině: totiž že Navrátilová se Strýcovou nedošly při Prague Open dál než do čtvrtfinále. Tam podlehly Američankám Mattekové a Harkleroadové 4:6, 2:6.

„Škoda, myslela jsem, že vydržíme déle,“ usmála se trochu smutně po posledním tréninku na Štvanici Martina a hned dodala: „Ale to je život. Stejně to byl báječný návrat... Kdo ví, možná zase za rok přijedu.“

Nekonečná autogramiáda na malém centru, v pozadí Kateřina Neumannová



Co Martina také řekla na Štvanici

Kde se cítí doma?
„Když přijedu do Česka, tak ten pocit mám. Ale úplně stejné je to v Coloradu, kde jsem bydlela, a teď i na Floridě. Domek jsem si upravila tak, že je to opravdu můj domov, dokonce jsem část sama vymalovala.“

Chce znovu získat české občanství?
„Ráda bych a už jsem v tom něco podnikla, věřím, že si ho do konce roku zařídím. Ale vrátit se? To bych zase nechala v Americe přátele. A taky svoje psy. Vždycky by mi něco chybělo.“

Chtěla by bydlet v Praze?
„Bydlet ne, i když se mi Praha hrozně líbí, je nádherná. Ale já jsem holt venkovanka. Kdybych si v Česku někdy pořizovala bydlení, tak na venkově a s velkým pozemkem, abych tam mohla mít koně a psy.“

Jaký je v Česku »vzduch«?
„Úplně jiný než dřív. Když jsem před lety odlétala, říkala jsem si, jak je to nespravedlivý, že já můžu, ale spousta jiných lidí ne. Ani na návštěvu ke známým

do Německa. Teď jsem na Česko hrdá a šťastná, jak je Praha krásná.“

Jaký je rozdíl mezi Martinou při Fed Cupu 1986 a dnes?
„Mám trošku víc vrásek, asi jsem o něco pomalejší a mám míň svalů a větší zadek. Ale jako člověk jsem se snad trochu vylepšila a pořád se o to snažím.“

Co postrádá v Americe?
„Kremžskou hořčici. Tu si tam pokaždé vezu s sebou...“



ECM Prague Open 2006: Kolotoč, ale i zážitek

Pro fanoušky, kteří přišli druhý květnový týden na Štvanici, byl šestý ročník ECM Prague Open zážitkem, umocněným velkým návratem Marty Navrátilové. Pro všechny, kdo »kmitali« v zákulisí, to ale bylo především deset, ba čtrnáct dnů dřiny. Stála za to, druhý »minigrandslam«, turnaj WTA Tour s dotací 145 tisíc dolarů a stotisícový ATP Challenger v jediném týdnu, jehož je I. ČLTK tradičně hlavním partnerem, se totiž povedl.

„Všem z klubu, kdo na tom mají podíl, bych ještě jednou rád poděkoval,“ říká pár týdnů poté ředitel Prague Open a manažer I. ČLTK Vladislav Šavrd. I on žil, stejně jako jeho nejbližší spolupracovníci, turnajem od časného rána do noci, i když svůj oblíbený golf si neodpustil. „Musel jsem aspoň na chvíli vypnout. Ještě než turnaj pořádně začal, šla mi ze všeho hlava kolem,“ usmívá se Šavrd,

jenž přivedl na Štvanici Martinu Navrátilovou. „Jo, přijela jsem kvůli Vládovi. A taky kvůli mámě. Je nemocná, nemůže za mnou, tak musím častěji já za ní,“ připustila na první tiskovce tenisová legenda, která vyrůstala v Řevnicích, ale největší triumfy v kariéře získala jako Američanka. I ona prožila v Praze kolotoč srovnatelný se záprahem všech, kdo turnaj připravili.



Dvouhru žen vyhrála v květnu na Štvanici Izraelka Peerová

Nové Konferenční Centrum CITY



- reprezentativní sály
- profesionální technické a komunikační vybavení
- doplňkové služby – ubytování, catering, technická asistence, dekorace sálů



Individuální přístup ke klientům



ECM

Skupina ECM
Na Strži 65, 140 62 Praha 4
Tel.: +420 261 142 330
e-mail: jcicha@ecm.cz

www.ecm-konference.cz

„U tak velké akce jsem ještě nebyl, ale mám pocit, že jsme ji zvládli bez jediného většího problému. I když už samozřejmě vím, co by se dalo příště vylepšit,“ říká Pavel Mudřík, jehož čekala zkouška ohněm jen dva měsíce po nástupu do role šéfa areálu. To většina dalších, kdo pro Prague Open za oponou pracovali, se už pod pěkných pár turnajů podepsala. Jana Pikorová se po celý rok věnuje s dcerou Romanou v klubové školičce těm nejmenším. V turnajovém týdnu měly pro změnu na starost sběrače. „Byl to bláznec, když turnaj skončil, měla jsem hlavu jak pátrací balón,“ směje se zkušená trenérka, která takřka denně »kočičovala« kolem padesáti prcků! „Už vím jak na ně, dělám to dobrých osmdvacet let,“ říká a přidává recept: „Všichni sběrači už hrají nebo začínají hrát závodně. Musejí tenis znát, mít cit, umět počítat. A ti starší, kterým je čtrnáct patnáct, mi pomáhají vychovávat ty mladší.“ Jana Pikorová měla šrunc především v šatně, odkud sběrače dirigovala, zatímco Romana pobíhala po kurtech. „Ale nebýt pomoci jedné z maminek, zvládaly bychom to v prvních dnech těžko,“ přiznává.

Nárok na pořádnou dovolenou mohli po turnaji uplatnit i další. Třeba Jiří Fencel, který krom koučování Míši Paštkové (v prvním kole porazila velký talent - Bulharku Azarenkovou) bravurně zvládal roli zástupce ředitele a ještě ladil webové stránky turnaje. „Už jsem věděl, co mě čeká. Ale je fakt, že když jsem si to na začátku roku uvědomil, řekl jsem si: Proboha, jak jsem to všechno mohl

loni zvládnout?!“ Zvládl to i podruhé, i když přiznal: „Měsíc jsem pak o turnaji nechtěl ani slyšet.“

Vyjmenovat všechny, kdo se na úspěchu květnového Prague Open za I. ČLTK podíleli, by se zřejmě podařilo jen těžko. Zapřaženi byli zkrátka všichni. Šéftrenér klubu Jaroslav Jandus, který mj. dohlížel na fungování premiérově instalovaného on-line skóre v areálu i na webu, recepční, kterým pomáhala Sandra Kleinová, Jiří Pikora a Jozef Prokeš, které měl na povel Pavel Mudřík, i tradiční »externistka« u players desk Radka Bobková. A samozřejmě kompletní tým pořádací Damm Sport Agency.

„Doufám, že nám členové, pro které Prague Open znamenal citelné omezení hraní, nespíali, protože měli možnost vidět na domácích kurtech světový tenis a především Martinu Navrátilovou,“ říká Vladislav Šavrdá. A tak ho na konci turnaje mrzelo jen pár maličkostí. Třeba že Jan Hernych nedotáhl hattrick a nevyhrál Prague Open potřetí v řadě. Nebo že hráčky I. ČLTK Iveta Benešová a Miša Krajčicková daly před Štvanicí přednost turnaji v Berlíně. „Asi se stále nemohu srovnat se současným myšlením některých hráčů. My, když jsme mohli nastoupit na domácích kurtech před svými fanoušky, moc jsme se na to těšili a za nic bychom to nevyměnili.“

Příjemný pocit z perfektně zorganizovaného turnaje, který vyhrály Izraelka Peerová a Robin Vik, to ale pokazit nemohlo. Tak zase za rok...

Robin Vik prošel turnajem suverénně, ve finále udolal Hájka

Michaela Paštková prohrála ve 2. kole s Čiňankou Pengovou



Ivo Minář, finalista Prague Open 2004, měl smůlu - už ve 2. kole potkal pozdějšího vítěze Robina Vika a po třísetové bitvě dohrál



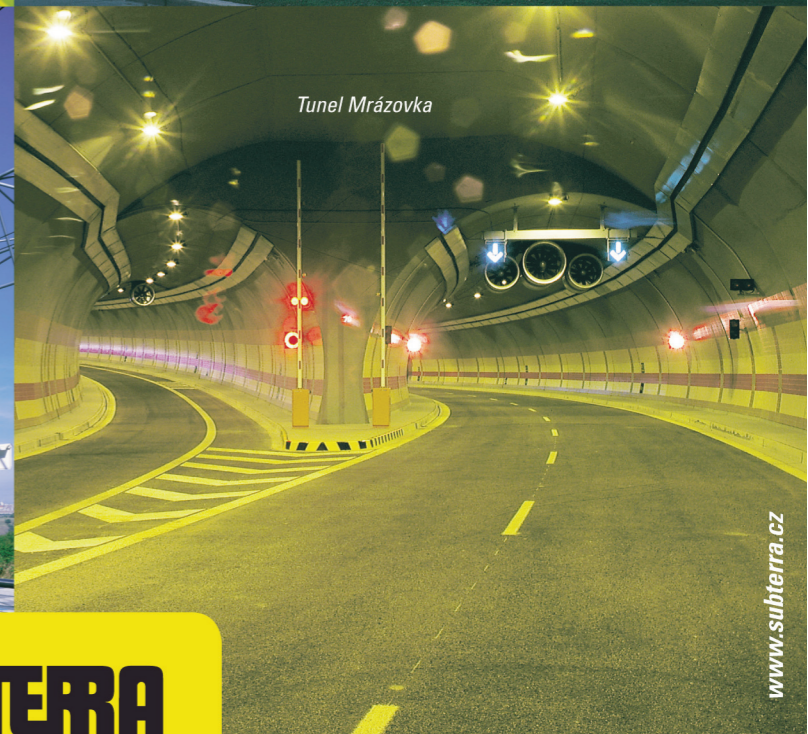
Metro IV. C1



Bytové jednotky Malešice



Tramvajová trať Hlubočepy-Barrandov, „Stavba roku 2004“



Tunel Mrázovka

SUBTERRA



člen DDM Group

TRADICE A NOVÁ SÍLA

- jsme spolehlivý partner na stavebním trhu, v podzemí i na povrchu, doma i v zahraničí
- nabízíme stavby dopravní, podzemní, inženýrské, vodohospodářské, bytové a občanské

Jan Kodeš slavil »60«

To to letí... Jan Kodeš, vítěz Wimbledonu z roku 1973 a dlouholetý člen klubu, oslavil 1. března šedesátiny. A party, na kterou pozval do hotelu Yasmin v centru Prahy kromě svých nejbližších i spoustu přátel a tenistů, byla dlouhá! „Přišel jsem domů kolem půl třetí ráno,“ usmál se někdejší šampión a na otázku, jak se v šedesáti cítí, řekl: „Zatím normálně.“ Na oslavě kulatin bylo na sto padesát hostů! „Některé z nich jsem dlouho neviděl. Ale především mnozí z nich se setkali po dlouhých letech,“ směje se Kodeš. Na velkém snímku z narozeninové oslavy je uprostřed skupinky členů I. ČLTK, na menším snímku s těmi, kdo mu přišli pogratulovat a stejně jako on si zahráli Davisův pohár.



Hokejisté řádili

Developerská společnost River Diamonds, která staví na Rohanském ostrově 230 luxusních apartmémentů a která má s I. ČLTK dohodu o poskytování zvýhodněných členství pro své klienty, uspořádala 22. července na Štvanici firemní turnaj. V něm kralovali hokejisté. Do semifinále, kde ho vyřadil pozdější vítěz Honek, došel Slovák Stümpel, hvězda Floridy Panthers. A až do finále se prodral Tomáš Kaberle, opora obrany Toronto, jenž ve druhém semifinále porazil dlouholetého člena klubu, trojnásobného vítěze Stanley Cupu Jirku Hrdinu.

Vladislav Šavřda ve společnosti dvou výborných tenistů mezi hokejisty: vlevo Slovák Stümpel, uprostřed David Výborný

Vzpomínka na Pavla Bendu

Pavel Benda, jedna z největších legend historie I. ČLTK, odešel v tichosti 13. února letošního roku ve věku 75 let. Sluší se připomenout, že Pavel reprezentoval Československo v Davis Cupu v roce 1958 a jako hráč Motorletu - tak se I. ČLTK tehdy jmenoval - získal několik titulů mistra republiky smíšených družstev. Druhou březnovou nedělí na něj v klubové restauraci na Štvanici zavzpomínalo mnoho vrstevníků, ale i přátel a kamarádů mladších ročníků. Pavel Benda byl nejen výborný člověk, ale i skvělý hráč a fanatický trenér, který zasvětil život tenisu. Čest jeho památce!



Váš partner ve světě drahých kovů !

SAFINA, a.s. je společností, která má rozhodující postavení v oblasti zpracování drahých a neželezných kovů nejen v České republice, ale i v Evropě. Široké portfolio produktů a služeb podpořilo vznik osmi samostatných produktových linií. Jako autonomní a rychle se rozvíjející je oblast recyklace, která má nejen ekologický význam, ale zajišťuje i opětovný návrat drahých a neželezných kovů do výroby.

Produktové linie:

SAFINA - Klenotnické polotovary - klenotnické slitiny a pájky, dráty, plechy a granálie, mechaniky a řetězovina; výkup klenotnických odpadů a jejich výměna za zboží nové

SAFINA - Šperky - síť prodejen zlatých a stříbrných šperků tuzemských i zahraničních dodavatelů, doplňková služba pro zákazníky - příjem a výkup zlata, opravy šperků, zakázková výroba snubních prstenů, velkoobchodní prodej

SAFINA - Dentální materiály - dentální slitiny s obsahem drahých kovů, slitiny pro kovokeramiku a amalgamy, pájky pro pájení dentálních slitin, včetně slitin pro kovokeramiku

SAFINA - Průmysl - kontakty, pájky, slitiny s obsahem drahých kovů, dráty, plechy, targety a anody z drahých kovů

SAFINA - Platina - platinové laboratorní nářadí a nářadí určená pro homogenizaci a formování skla ve sklářském průmyslu, termočlánky

SAFINA - Chemie - chemické sloučeniny s obsahem zlata, stříbra a platinových kovů, katalyzátory na bázi Pd/C, roztoky pro galvanické lázně

SAFINA - Spojovací materiály - nýty z Fe, Al, Cu a jejich slitin, včetně povrchové úpravy pozinkováním nebo pomosazením

SAFINA - Recyklace - výkup a zpracování dentálních a klenotnických odpadů, použitých chemikálií s obsahem DK, starých mincí, šperků a průmyslových odpadů s obsahem DK, sběr a zpracování odpadu z elektrických a elektronických zařízení, katalyzátory z chemického, fotografického průmyslu

SAFINA, a.s., Videňská 104, Vestec, 252 42 Jesenice
tel.: +420 241 024 111, fax: +420 241 024 292, bezplatná linka: 800 230 231
e-mail: obchod@safina.cz, recyklace@safina.cz, www.safina.cz

SAFINA, a.s. již od roku 2002 ve spolupráci s Chemoprojektem, a.s. a International Lawn Tennis Club of the Czech Republic podporuje činnosti a projekty **Nadačního fondu dětského a juniorského tenisu** v České republice (dále jen NF) partnerstvím při organizaci, osobní účasti představitelů NF a finančně.

Hlavní cíle NF jsou :

- rozvoj a podpora dětského a juniorského tenisu
- rozšiřování tenisové členské základny
- podpora mládežnického tenisu na výkonnostní a vrcholové sportovní úrovni

Vybrané podporované projekty NF :

- tradiční mezinárodní turnaj ITF - SAFINA CUP pořádaný na dvorcích I.ČLTK Praha
- turnaje SAFINA WINTER CUP pro kategorii mladších a starších žáků
- turnaje SAFINA MINI CUP pro kategorii dětí
- tenisová akademie
 - I. stupeň - spolupráce se ZŠ Hostýnská - vyhledávání talentů a všeobecná příprava
 - II. stupeň - spolupráce s TSM Vestec a TC Vestec - příprava zaměřená na dosažení vrcholové sportovní úrovně

Nadační fond dětského a juniorského tenisu, Spálená 59/114, 110 00 Praha 1
tel.: +420 261 305 218, mobil: +420 724 779 176, fax: +420 274 775 116, e-mail: nmanasova@wvglobal.cz, www.tenis-nadace.cz





Děti ze Štvanice v Bruselu: zleva Zuzka Vítová, Evgenij Nazarov, David Šimůnek, Jakub Eisner, Miroslav Malý, Edita Vítová, Eliška Stejskalová a Lucie Šimůnková

Děti poznávaly Brusel

Loni přijely děti z Royal Leopold Clubu do Prahy, a tak se letos po posledním školním zvonění vydala mládež ze Štvanice na pár dnů do Bruselu. „Bydlely v rodinách, denodenně hrály tenis, ale krom toho pro ně byl připraven další program. Výměnné pobyty dětí podporujeme. Otrkají se, poznají jinou zemi, jiný klub, je to pro ně i jazyková zkušenost,“ říká František Stejskal. »Dohled« nad osmi žáky z I. ČLTK měly v Bruselu Iva Šimůnková a Zuzana Vítová.

Irové si odvezli výhru

Tenhle snímek (vpravo Hana Kopřivová a Luboš Zahradník, vlevo Ruth Donovan a J. P. McDowell) je z debla v rámci utkání I. ČLTK vs. Fitzwilliam LTC z Dublinu. Irové, jeden z členů sdružení Centenary Tennis Clubs, přijeli na Štvanici poslední dubnový víkend a mnozí hráli prvně v životě na antuce! Doma totiž mají především umělou trávu. „Měli trošičku strach, tak jsme nepostavili nejsilnější sestavu a - oni nakonec vyhráli 5:4,“ glosuje premiérový kontakt s Fitzwilliamem Petr Šimůnek. Stojí za zmínku, že Iry »přivezla« jako kapitánka právě Ruth Donovan - ženy totiž ještě před pár lety nesměly být členkami klubu a dětem je to zapovězeno doposud.



Favorité měli namále

Pavel Kuchyňka a Vítek Ulmann vyhráli v neděli 21. května tradiční klubový turnaj v deblu spojený s večerním barbecue. V napínavém finále obrátili zápas s Vlastou a Václavem Bervidovými, v němž prohrávali už 1:5 a odvrátili mečboly! Po výhře 7:5 nakonec potvrdili roli favoritů. O třetí a čtvrté místo se dělili bratři Dejmkové a pár Jirka Pikora - Pavel Mudřík. Turnaj II. divize (poražení čtvrtfinalisté) vyhráli Romana Mudříková a Jan Konopásek, když Romana vystřídala po bojích ve skupinách zcela vyčerpanou Hanku Kurzovou. V turnaji III. divize (čtyři páry, které nepostoupily ze skupin) zvítězili Roman Bicek a Iveta Hromasová.



Céčko: nahoře zleva Romana Mudříková, Pavel Mudřík, Vlasta Bervid, Luboš Zahradník a Petra Kurzová, dole Dan Vaněk, Mirek Tomka a Milan Šíma. V sezóně za tým nastoupili i Zdeněk Matějovský, Petr Kopřiva, Ondřej Krampera a Mirek Kuchař.

Céčko je v I. třídě!

Céčko na jaře slavilo - po třech letech se prokousalo do I. třídy! Důvod? Skvělé »nákupy« posíl. „Přišli Vlasta Bervid a Pavel Mudřík s manželkou Romanou a mančaft se ohromně zkvalitnil,“ říká jedna z opor a současně vedoucí týmu Milan Šíma. „Hlavně Vlastička je ohromná bojovnice a navíc ambiciózní, určitě by chtěla zase postoupit, zatímco cíl nás ostatních je nedostávat v příští sezóně kanáry,“ směje se. V rozhodující bitvě o postup porazilo céčko 5:4 LTC Zbraslav, když rozhodující bod vydolovali v deblu Luboš Zahradník a Ondra Krampera. „Ale porazili jsme je překvapivě hlavně přes holky. Vlasta udolala ve třech setech Barákovou a Petra Kurzová favorizovanou Čondlovou 6:1, 6:3.“ K postupu gratulujeme! A Milan Šíma dodává: „Stále čekáme, kdy za nás nastoupí Vláda Šavřda, který je už čtyři roky na soupisce, ale ještě neodehrál jediný mistrák...“

Na bowlingu kraloval Šavřda

Tradičně v hotelu DUO se na konci února uskutečnil odložený předvánoční turnaj v bowlingu. Na trůn uvolněný posledním šampionem Tomášem Bělohorským (byl na dovolené...) usedl po velké bitvě Vladislav Šavřda, když Petra Šimůnka připravil o triumf nevydařený hod v samém závěru. V kategorii žen vyhrála Iveta Hromasová, přijatá do turnaje jako host, nejlepší z členek klubu byla Lucka Kurzová. V turnaji chlapců zvítězil Adam Levý, mezi děvčaty byla nejlepší Eliška Stejskalová.



Chemoprojekt, a. s.

- česká projekční, inženýrská a dodavatelská společnost
- na poli chemického průmyslu působí již od roku 1950 v oblasti organické a anorganické chemie, petrochemie, rafinerií, zpracování zemního plynu, výroby papíru a celulózy, energetiky a ochrany životního prostředí
- po privatizaci v roce 1992 se Chemoprojekt, a. s. zaměřil na komplexní činnost a realizaci investičních projektů formou na klíč
- koncem roku 2001 došlo ke změně akcionářské struktury Chemoprojektu jehož vlastníkem byla od roku 1995 francouzská inženýrská společnost Krebs/Technip
- novými akcionáři se počátkem roku 2002 staly české společnosti Safina, a. s. a Unis, s. r. o., které společně s managementem Chemoprojektu kontrolují 98,1% akcií
- v červenci roku 2004 se činnost Chemoprojektu rozšířila na oblast biotechnologické farmacie odkoupením ICN ČR, a.s. od americké společnosti (od 1.12.2005 byla ICN ČR přejmenována na tradiční VUAB Pharma a.s.)
- certifikáty - ISO 9001, ISO 14001

Chemoprojekt, a.s.
Třebohostická 14, 100 31 Praha 10
tel.: 261 305 336
fax: 261 305 341
e-mail: chemoprojekt@chemoprojekt.cz
www.chemoprojekt.cz



Péče o děti a mládež

Nadační fond dětského a juniorského tenisu (dále jen NF)

- Chemoprojekt, a.s. se podílí spolu se SAFINA, a.s. a International Lawn Tennis Club of the Czech Republic na podpoře NF partnerstvím při organizaci, osobní účasti představitelů a finančně
- bližší informace o NF naleznete na reklamní stránce SAFINA, a.s.

Vodácký putovní tábor (VPT LIPNO)

- tradiční aktivita podporovaná Chemoprojektem již od roku 1962
- možnost letní rekreace v přírodním duchu s vodáckým putováním po řece Vltavě
- původní tábořiště na osamělém břehu přehradní nádrže Lipno je v současnosti stálou základnou v majetku Chemoprojektu a.s.





Jaromír Bečka: Zbyly jen ty platany...

Až uvidíte na kurtě staršího gentlemana, jemuž budete závidět »zlatou« ruku i pohyb mladíka, bude to JAROMÍR BEČKA (80).

„Někoho tak vitálního jsem v jeho letech ještě neviděl,“ říká obdivně manažer I. ČLTK Vladislav Šavrdla a je rád, že populární Jára na Štvanici nezanevřel, i když z ní před lety musel odejít. Dodnes válčí v soutěžích seniorů, úspěšně hraje i na mistrovství světa. A je jedním z těch, kteří na Štvanici nevynechají klubový den ani společenské akce. Po letech v Německu se totiž vrátil domů.

Řekněte - jak se držíte v kondici? Jenom tenisem?

„Trošku tenisem, ale hlavně tvrdou prací na chalupě a ve vilce na Santošce. Ráno jsem třeba posekal zahrádku - prostě mi ty svaly ještě trochu fungujou (směje se).“

Jak často hrajete tenis? A s kým?
„Nejčastěji hraju na TTJ Santoška, to jsou kurty hned vedle Sanopsu. S dědkama debla. Tedy - oni jsou většinou o dvacet let mladší než já... Taky tam mám bráchu, se kterým si občas zahraju. Na Štvanici chodím málo, ale třeba na jaře jsem hrál klubový turnaj. Prohrál jsem s Frantou Münsterem.“

Taky hrajete turnaje seniorů, i mistrovství světa - kdy naposled?
„Nedávno jsem vyhrál v Karlových Varech Mezinárodní mistrovství Čech v kategorii nad osmdesát let, singla i debla.“

A to mistrovství světa?
„Loni v říjnu v Turecku nám to moc nevyšlo, skončili jsme s Jirkou Dobešem až jedenáctí. Jemu totiž bylo sedmdesát, ještě byl mladík, tak jsme museli hrát v kategorii do sedmdesáti let. Ale předloni jsme byli třetí a porazili i Austrálii, mistry světa, a dostali se do finále. Já hrál se Stewartem, prohrával jsem 3:6, 1:4, ale když jsme střídali, říkám si, on už nějak nemůže, ještě to zkusím. Pak jsem zahrál stopbal a lob, on se chytil za nohu a bylo hotovo...“

Vy pořád toužíte vyhrávat jako za mlada, že?

„Samozřejmě (směje se). Ale já to zase neberu až tak vážně, jde mi hlavně o tu zábavu a o to, že člověk potká lidi, který padesát let neviděl. I tady na Štvanici - poprvé od sedmačtyřicátého jsem potkal Pepíka Špíglu, kterýho jsem tenkrát porazil ve finále Pardubické juniorky. A taky Jirku Lendla. S ním hraju šach. On je daleko lepší než já, ale mně se těch prvních pár partií povedlo, a tak hráváme pravidelně, přes zimu každých čtrnáct dní. Strávíme příjemné odpoledne a zavzpomínáme.“

Vybavíte si ještě, kdy jste přišel na Štvanici úplně poprvé?

„Jakmile jsem začal chodit. Takže tu první návštěvu už si vážně nepamatuju... Já jezdil na Štvanici už v kočárku, dědeček byl členem I. ČLTK ještě když klub sídlil na Letné, byl jedním z vůbec prvních členů. I tatínek byl členem klubu od mládí, to už tady na Štvanici. Od roku 1938 byl deset let předsedou po Robětínovi. Ale pak přišel »Vítězný únor« a tím to skončilo, pro tatínka i pro mě.“

Co si pamatujete ze Štvanice z těch dob, kdy jste byl ještě kluk?

„Hlavně všechny ty borce, kteří tady hráli. Menzela, Hechta, daviscupové zápasy. Sbíral jsem jim míče, tak jako Vláda Šavrdla později mně (smích). Já hrál třeba se Slávou Žemlou, on už byl tenkrát starší pán a já mladej kluk.“

A měl jsem strašně rád tátu Franty Stejskala. Naše rodiny se stýkaly, a on, kdykoli nás navštívili, za chvíli za mnou přišel a říkal: Járo, pojď, jdem na ping-pong..."

Takže se na Štvanici určitě vrátíte rád.
„Hrozně rád. Zahrát si tady, ve svých osmdesáti, to je pro mě vždycky svátek a spousta vzpomínek, i když z těch dřívějších časů tady zbyly jen ty platany... Strávil jsem tu mládí, celé dny. Byla tu ohromná parta. Bydleli jsme na Smíchově, tam jsem chodil na gymnázium, a rovnou ze školy jsem jezdil na Štvanici.“

A jako mladší kluk?

„To jsem zase trávil léto v Čerčanech. Tam jsme měli vilu, hned vedle Stejskalů, a na jejich kurtech jsem začal s tenisem. Tehdy ale nebyly žádné dětské rakety, takže jsme tahali ty normální, těžký, a hráli jak se dalo. Až později, to mi bylo třináct čtrnáct, jsem hrál tady. Byl tu ohromný klubový život, chodila sem spousta výborných sportovců. Každou středu a sobotu jsme hrávali fotbal, kopali s námi Pepík Bican, Vlasta Kopecký, Ivan Andreadis, Váňa, vždycky jsme bojovali proti LTC. To bylo za války, těsně po válce.“

Na Štvanici taky válel Jaroslav Drobný...

„To byl takovej talent, na všechny sporty. Přitom hrozně špatně viděl. Jenže na co sáhl, to uměl. Ale to i někteří další. Vovka Zábrodský, Pepík Maleček, Karel Koželuh - i s ním jsem hrál, to byl první daviscupový trenér po válce.“

Čím byl váš tatínek?

„Stavitelem. Měl pražskou stavební firmu, inženýr Jaromír Bečka. Postavil Juliše na Václaváku, Černou růži na Příkopech, blok činžáků na Letné vedle Sparty... Když přišli Němci, řekl, že pro ně stavět nebude, a získal továrnu MEVA, strojírenskou fabriku v Roudnici. Za války tam pracovala spousta sportovců, díky tomu nebyli nasazeni v Říši. Matouš, Čeněk, Drobný, Kavánek, Sláma... Táta to všechno kryl, byl v odboji. Kupodivu to přežil, ani ho nezavřeli, ale pak přišli komunisti a utrápili ho. V jedenašedesáti umřel. Ale co tady ze ten svůj krátký život udělal... Jenomže po osmačtyřicátém ho vyhodili, dlouho nesměl nic dělat.“

Prý jste museli odejít i ze Štvanice?

„Tady totiž úřadoval jakýsi pan Švadlena, redaktor Rudého práva, a ten to zařídil. Táta musel složit předsednictví - naštěstí to po něm vzal pan doktor Štůla, bezvadnej člověk. Já tehdy studoval práva a přitom jsem



zkoušel hrát turnaje. Ze školy mě ale vyhodili. Tehdy, na jaře čtyřicet osm, jsem byl na turnajích v Egyptě a vůbec jsem nevěděl, jestli se mám vrátit domů nebo ne.“

Ale vrátil jste se.

„Vrátil, kvůli tátovi. A pak jsem osmnáct let nevyjel. Jaroslav Drobný mi tehdy z Riviéry, kde hrál turnaj, napsal, že táta to má doma moc špatný. Napsal mi: Když se vrátíš, tak už nevyjedeš. A když ne, tak už možná tatínka neuvidíš... Byl jsem mladej kluk a bylo to pro mě hrozný dilema. No, vrátil jsem se a pak dlouho nevyjel... Ale přežil jsem to a v sedmašedesátém jsem vzal rodinu, dvě malé děti, to mi bylo dvačtyřicet, a žil pětadvacet let v Německu.“

Když tatínek na Štvanici skončil, tak...

„Tak mě Jirka Rössler přemluvil - to když mě vyloučili z fakulty, a zařídil mi místo v ČKD s tím, že uděláme mančaft ve Spartě. My tehdy s Jirkou vlastně vymysleli smíšená družstva. Od padesátého roku jsem hrál ve Spartě. To byla doba, kdy jsem musel v tramvaji schovávat raketu pod kabát a naše rodina byla de facto pořád v ohrožení.“

V sedmačtyřicátém jste vyhrál Pardubickou juniorku, ale na mistrovství dospělých vám to nikdy nevyšlo. Čím to?

„Zábrodský, Javorský, Krajčík - tyhle tři jsem nikdy neporazil. Většinou jsem končil ve čtvrtfinále.“

Ze Sparty jste pak šel do Dukly - jak to přišlo?

„Jirka Javorský šel na vojnu a říkal mi: Hele, tam jsou veškerý podmínky!

Jaromír Bečka (vlevo) v roce 1946 v Pardubicích se Stojanem



Když jim řeknu, že s tebou určitě vyhraje ligu, budou na to slyšet. No, slyšeli, Jirka mi to zařídil. Můj brácha, o sedm let mladší, šel na vojnu ve stejném roce, ale - k pětáčkům! Dvakrát po sobě jsme s Duklou - tehdy se ještě jmenovala ÚDA, vyhráli mistrovství republiky. Pak jsem se na krátko vrátil do Sparty, jako hrající trenér, to už tam byli Schönborn, Krchové... Já je sice tehdy ještě porážel, ale už jsem měl rodinu, nebyl čas. Tak jsem šel do Bohemky. Tam jsme se z přeboru dostali do I. ligy a byli třetí.“

Do Německa jste pak odešel legálně?
„Legálně. Dělal jsem v trenérské radě a naskytla se úniková cesta.“

Jaké byly začátky?

„Měl jsem úžasnou kliku. Moje nevlastní dcera Karla Chadimová tam měla známost, v Erlangenu. A ten její

kluk mi řekl, že u nich hledají trenéra! Jaroslav Drobný mi napsal doporučení, po letech mi vrátili pas, já se tam jel představit a - už jsem tam zůstal. Tehdy jsem měl povolení na dva roky. Jako junior tam hrál Karl Meiler, po dvou letech, co jsem ho vedl, hrál Davis Cup. Za dva měsíce jsem dostal do Německa rodinu, pak přišli Rusové a my už tam zůstali.“

Jak dlouho jste trénoval?

„Do pětasedmdesáti. Až asi před třemi roky, jsem se tak trochu vrátil do Prahy.“

Když teď vidíte, jak to funguje na Štvanici, v klubu vašeho mládí...

„...tak mám radost, kluci to dělají opravdu dobře. Je to klub se vším všudy, Fanda Stejskal ho vede správným směrem, i když v dnešní době je to hrozně těžký.“



Otec Jaromíra Bečky (vpravo), který byl od roku 1938 deset let předsedou I. ČLTK Praha, blahopřeje po jednom z vítězných zápasů na Štvanici legendárnímu Jaroslavu Drobnému

Bekhend hraný v těžké pozici - na tenhle úder býval Jaromír Bečka pyšný. Zato fotografie, na kterých hraje forhend, příliš nemiluje...





Honza s přítelkyní Míšou na Štvanici

Jan Hrný: Auto zase odložil...

Dva roky po sobě patřila jarní Štvanice jemu, hattrick ale JAN HRNÝ (27) při Prague Open nezkompletoval. Ve druhém kole ho letos v květnu zastavil Zib. „Mrzí mě to, ale aspoň vím, co k tomu přispělo,“ říká klubová jednička I. ČLTK.

„Hrál jsem předtím čtyři turnaje v kuse: Valencii, Monte Carlo, Casablanku a Mnichov, Prague Open byl pátý týden v řadě. Byl jsem unavený, nedokázal se vyhecovat, výkon šel v průběhu zápasu vždycky dolů, prostě jsem vadnul,“ uvědomuje si Honza. Resumé je jasné: „Musím to změnit, líp si plánovat turnaje a mít čas na odpočinek. Už jsme to s panem Hřebcem probrali, prostě nebudu jezdit z turnaje na turnaj, ale budu si vybírat. A když nebudu připravený, tak tam radši nepojedu.“

K dokonalejší přípravě by měl Honzovi pomoci i kondiční trenér Tomáš Dřimal, se kterým se domluvil na spolupráci. „Bude se mnou jezdit na turnaje, takže se s panem Hřebcem vystřídají.“ V první polovině sezóny ční vysoko nad všemi výsledky finále na trávě v Hertogenboschi, první na ATP Tour v kariéře. „To mě hodně potěšilo, nečekal jsem, že hned na prvním turnaji na trávě to takhle zvládnou,“ usmívá se. Jinak ale odjížděl z turnajů až na výjimky spíš zklamaný. „Nehrál jsem špatně, ale prohrával, nebyl jsem schopný přelézt druhé kolo. Na antuce jsem hrál strašně dlouhé zápasy, ale zjistil jsem, že nedokážu výkon, to tempo, udržet. Kdyby jo, tak bych pár zápasů určitě vyhrál. Nejvíce mě asi zklamala prohra s Vliegenem v Monte Carlu - odehrál jsem předtím dva dobré zápasy v kvalifikaci i výborné první kolo, ale zápas s Vliegenem se mi vůbec nepovedl... Doufám, že druhá půlka roku bude lepší.“

O Hrného se už víc než tři roky stará daviscupová legenda Jiří Hřebec. To on, někdejší enfant terrible českého tenisu, dnes milovník golfu, jízdy na kole a zapadlých hospůdek, mu pomohl do nejvyšších pater velkého tenisu. „Pan Hřebec je výborný trenér, ohromný profík. Navíc tenis miluje, je s ním pohoda a já k němu mám velkou důvěru,“ oceňuje Honza zkušeného kouče, který s ním letos byl v Austrálii, v Americe, v Hertogenboschi i v Londýně. A chválu pěje i na klub, kde mu prý vycházejí všemožně vstříc.

„Nejdůležitější je, že můžu trénovat tak, jak chci, že i když si někdy

zapomenu udělat rezervaci kurtu, pan Jandus mi zavolá a zeptá se, jestli chci hrát nebo ne. A taky se mi líbí, že je na Štvanici klubová atmosféra, kterou mám rád. Často se tady zastavím, i když třeba zrovna netrénuju. Jen tak, pokecat s klukama, na oběd, na kafe. Je příjemný, když člověk ví, že tady potká fajn lidi, se kterými si má co říct.“

Že je Honza na Štvanici poznáte většinou podle zaparkované Hondy Civic. Tmavě modré, a - už osmileté. Takže dost často odpovídá na otázku, kdy už si konečně pořídí něco trošičku novějšího... „Bohužel už jsou ty otázky fakt skoro denodenní,“ směje se. „Pan Hřebec mě hecuje už pěkně dlouho a já se letos konečně rozhoupal, už jsem o novém autě fakt vážně uvažoval a dokonce jsem jedno i vyzkoušel, Lexus GS 450 hybrid. Líbil se mi, ale nakonec jsem do toho nešel, vadil mi náhon na zadní kola, i když všichni říkají, že je to jen otázka zvyku. Možná, kdyby tenhle typ udělali jako čtyřkolku... Takže jsem to asi zase odložil na příští rok,“ usmívá se s vědomím, že bude zase pár měsíců odpovídat na jednu a tutéž otázku.

Na cesty po Praze ale Honza žádné fáro nepotřebuje, z Palmovky, kde bydlí s přítelkyní Míšou, by mohl jezdit na Štvanici klidně tramvají. A kdyby prý měl udělat změnu, nebyla by tak dramatická. „Dlouho jsem bydlel na Floře, takže bych asi chtěl někde na Vinohrady. Nejvíce se mi to líbí u Riegrových sadů a taky ve Vršovicích u Hagiboru. Ale zatím žádnou takovou změnu neplánuju,“ směje se.



Jan Hrný
 Narozen 7. července 1979 v Praze
 Bydliště: Praha
 Výška/váha: 190 cm/85 kg
 Hraje pravou rukou
 Profesionál od roku 1998
 Největší úspěchy: finalista turnaje ATP Tour v Hertogenboschi 2006, semifinalista v Aucklandu a Hertogenboschi 2005, vítěz ATP Challengeru v Praze 2004 a 2005
 ATP Entry Ranking - dvouhra: 100.
 Výhry v kariéře: 849 137 USD
 Co možná nevíte: do sedmnácti hrál vrcholově hokej za Spartu, až pak se rozhodl pro tenis

Největší úspěchy hráčů I. ČLTK v první polovině roku

Muži

- Jan Hernych** finalista turnaje ATP Tour v Hertogenboschi (USD 380 000), čtvrtfinalista čtyřhry Australian Open (s Karlovičem)
- Martin Damm** ve čtyřhře finalista Australian Open a semifinalista Wimbledonu (s Paesem), vítěz turnajů ATP Tour v Marseille (USD 600 000, se Štěpánkem) a v Hertogenboschi (USD 380 000, s Paesem)
- Ivo Minář** vítěz ATP Challengeru v Ostravě (USD 25 000), finalista v Bielle (USD 100 000), semifinalista v Prostějově (USD 125 000)
- Jan Vacek** vítěz ATP Challengeru v Cardiffu (USD 25 000), semifinalista v Nottinghamu (USD 25 000)
- František Čermák** vítěz čtyřhry na turnajích ATP Tour v Buenos Aires (USD 425 000), Acapulku (USD 690 000) a Sopotech (USD 500 000), finalista v Sydney (USD 419 000) a Vina del Mar (USD 380 000, vše s Friedlem)
- Petr Pála** vítěz čtyřhry na turnaji ATP Tour v Chennai (USD 380 000, s Mertiňákem), vítěz ATP Challengerů v Sunrise (USD 100 000, s Víkem) a Praze (USD 100 000, se Škochem)
- Jan Mertl** semifinalista ATP Challengeru v Ostravě (USD 25 000), semifinalista ve Wrexhamu (USD 25 000), Florianopolisu (USD 25 000) a Wolfsburgu (USD 25 000)
- Jan Minář** finalista ve čtyřhře na ATP Challengeru v Bělehradě (USD 100 000, s Ivo Minářem)
- Dušan Karol** vítěz turnaje Futures v Maroku

Iveta Benešová



Ženy

- Michaela Krajicek** vítězka turnajů WTA Tour v Hobartu (USD 145 000) a Hertogenboschi (USD 175 000), semifinalistka v Istanbulu (USD 200 000) a Budapešti (USD 145 000), vítězka čtyřhry v Palermu a v Budapešti (USD 145 000, vždy s Husárovou), finalistka v Antverpách (USD 600 000, s Foretzovou)
- Iveta Benešová** finalistka turnaje WTA Tour v Hobartu (145 000 USD), 3. kolo Australian Open, semifinalistka čtyřhry v Indian Wells (2 100 000 USD, se Strýcovou)
- Michaela Paštiková** vítězka čtyřhry na turnaji ITF v Záhřebu (USD 50 000, se Šromovou)
- Kateřina Böhmová** finalistka turnaje ITF v Baden-Badenu (USD 50 000), semifinalistka v Prostějově (USD 75 000)
- Lucie Hradecká** vítězka turnaje ITF v Capriolu (USD 25 000), vítězka čtyřhry v Ortisei (USD 75 000 USD, s Uhlířovou), v Biberachu (USD 25 000, s Blahotovou) a v Civitavecchia (USD 25 000, s Müllerovou), finalistka v Budapešti (USD 145 000, s Voráčovou)



Michaela Krajicek František Čermák



Žáci a dorost

- Kateřina Kramperová** finalistka ITF ve Wellingtonu (USD 10 000), finalistka Junior ITF 2 v Halle, semifinalistka ME ve čtyřhře do 18 let v Klosters
- Roman Jebavý** finalista Junior ITF 1 v Umagu
- Jan Blecha** vítěz Junior ITF 3 v Plzni a Junior ITF 4 ve Frýdlantu
- Jiří Košler** vítěz Pardubické juniorky
- Martina Borecká** finalistka Junior ITF 4 v Polsku, vítězka »A« turnaje dorostu ve Vestci, finalistka »A« turnaje dorostu v Ostravě
- Karolína Plíšková** semifinalistka ME do 14 let v Ostravě a mistryně Evropy ve čtyřhře, členka vítězného družstva ve Winter Cupu - ME družstev do 14 let
- Kristýna Plíšková** členka vítězného družstva ve Winter Cupu - ME družstev do 14 let
- Zarina Diyjas** vítězka »A« turnaje do 14 let v Říčanech, finalistka TE 14 v Hrádku nad Nisou
- Tomáš Pitra** vítěz halového přeboru Prahy a letního přeboru Prahy do 14 let
- Lukáš Vrnák** finalista TE 14 v Bratislavě, finalista halového Mistrovství ČR do 14 let
- Marek Routa** vítěz přeboru Prahy do 12 let
- Michaela Jirsáková** vítěz přeboru Prahy do 12 let
- Kamila Pavelková** vítězka halového přeboru Prahy do 12 let
- Ondřej Budík** (hostuje z TCG Karlovy Vary) halový mistr ČR do 12 let, finalista TE 12 v Rakovníku a »A« do 12 let ve Val. Meziříčí, finalista »A« do 12 let na TK Neridě
- Petra Rohanová** (hostuje z TCG Karlovy Vary) halová mistryně ČR do 12 let ve dvouhře, mistryně ČR v deblu, vítězka TE 12 v Rakovníku a v Le Passage, vítězka »A« do 12 let v Písku a v Rakovníku, finalistka »A« do 12 let ve Val. Meziříčí
- Natálie Becková** (hostuje z TK Kadaň) mistryně ČR ve čtyřhře do 12 let, finalistka TE 12 v Rakovníku a »A« do 12 let v Břežnici a ve Zlíně

Lukáš Vrnák



Kristýna a Karolína Plíškovy



Jiří Košler



Kateřina Kramperová



Roman Jebavý / Petra Rohanová



Safina Cup možná »povýší«



Vladislav Šavrdla blahopřeje vítězce dvouhry děvčát Petře Kvitové

Ke štvánickému létu patří už tradičně Safina Cup, turnaj ITF do 18 let. Ten letošní, už šestý v pořadí, vyhráli v polovině července Petra Kvitová - mimochodem finalistka domácího mistrovství žen v Ústí nad Orlicí - a Rakušan Brunner.

Safina Cup měl výborné obsazení a všichni se shodli, že na turnaj kategorie IV i vynikající úroveň. Což potěšilo i titulárního partnera, společnost Safina, která je jedním

z nejdůležitějších partnerů klubu a podporuje především talentované mláďá. I. ČLTK měl šestinasobné zastoupení ve dvouhře děvčát a čtyřnásobné mezi dorostenci. Nejdál došly Kristýna Plíšková a Martina Borecká - do čtvrtfinále, Eva Pigová skončila ve třetím kole. Dorostencům se nedařilo, jediným, kdo vyhrál zápas, byl Richard Hampl. Blecha ale nastoupil po delším zranění zápěstí a hned příští týden vyhrál turnaj ITF III v Plzni.

„Výsledky kluků jsou zklamáním, čekali jsme od nich víc, především Toman s Blechou měli ambice na vítězství,“ glosuje výsledky »svých« hráčů šéftrenér klubu Jaroslav Jandus, ale současně kvituje Blechův úspěch v Plzni: „Druhý pokus byl úspěšný,“ usmívá se. „Podobně dopadl před rokem Kameník: na Štvanici se mu nedařilo, ale pak vyhrál v Plzni a vzápětí i Pardubickou juniorku.“ Podle Janduse je důležité, že se na Štvanici Safina Cup hraje, protože pro mladší dorostence je to často jeden z prvních kontaktů s mezinárodním tenisem. „Do čtrnácti může každý budovat kariéru doma, ale pak, aby se mohl poměřit se světem, musí vyjet. A každý mezinárodní turnaj, který si může zahrát doma, navíc v hlavní sezóně a bez výrazných nákladů, je skvělá šance.“

Vše navíc nasvědčuje tomu, že Safina Cup v příštích letech mírně »povýší«, a sice do kategorie ITF III. „Velmi vážně o tom uvažujeme, ale nechceme výš než do třetí kategorie, aby turnaji zůstalo jedno velké plus: totiž že bude i nadále velkou šancí pro hráče mladších dorosteneckých ročníků, aby se otrkali a získali zkušenosti. Například pro sestry Plíškovy, kterým je čtrnáct, nebo pro Urbánka, který je v patnácti jedním z největších talentů u nás, je skvělé, že si mohou zahrát takový turnaj, navíc doma. Je to pro ně velká škola,“ říká manažer I. ČLTK Vladislav Šavrdla a potvrzuje, co řekla Kristýna Plíšková už před rokem: „Sice jsem prohrála už v prvním kole, ale každý takový turnaj je pro mě dobrou zkušeností.“

Letos už se Kristýna, stejně jako klubová spoluhráčka z I. ČLTK Borecká, prodrala mezi posledních osm, kde ji zastavila pozdější finalistka Ivanová z Rumunska.

„Jsme rádi, že Safina Cup už je tradicí. Máme na Štvanici silnou mládežnickou základnu a tenhle turnaj je pro dorostence šancí zahrát si mezinárodní turnaj na domácích kurtech,“ říká prezident I. ČLTK Praha František Stejskal s dovětkem, že i Safina Cup je vedle prestižního ECM Prague Open příjemnou vizitkou klubu.

Kristýna a Karolína Plíškovy si při Safina Cupu zahrály i finále čtyřhry



Marek Moravec: Děti mají tenis v rozvrhu

MAREK MORAVEC (36) z velkého tenisového dění odešel - to když rezignoval na místo generálního sekretáře a 1. viceprezidenta Českého tenisového svazu. U tenisu však zůstal. V roli ředitele Nadačního fondu dětského a juniorského tenisu. A při rozhovoru s ním je jasné, jak moc ho tahle práce, nebo spíš koníček, baví.

Proč a kým byl vlastně Nadační fond založen?

„Před pěti lety za účelem podpory dětského a juniorského tenisu a u jeho zrodu stáli pan Plachý, předseda představenstev Safiny a Chemoprojekt, Helena Suková a Jiří Medonos. Jsem rád, že jsem po odchodu z tenisového svazu díky návratu na FTVS našel čas na takovou aktivitu, která koresponduje s mým vztahem k výkonnostnímu a vrcholovému tenisu.“

Co přesně je náplní činnosti Nadačního fondu?

„Snažíme se o podporu rozvoje tenisu v České republice a podporu talentované mládeže tam, kde se domníváme, že je nedostatečná.“

Jak?

„Finančně a vědomostně. Díky spojení Nadačního fondu se silnými partnery jako jsou Safina nebo Chemoprojekt máme prostředky, které v řadě míst pomohou. A díky obrovským hráčským zkušenostem Heleny Sukové a trenérské praxi Jiřího Medonose máme dětem do říct a ukázat.“

Na sebe jste taktně zapomněl?

„Po odchodu z tenisového svazu jsem dokončil postgraduální studium v oboru kinantropologie a profesní pedagogický doktorát. To je má parketa v Nadačním fondu.“

Kde konkrétně už jste pomohli?

„V prvních dvou letech jsme navštívili víc než desítku základních škol, kde jsme představili tenis dětem prvních a druhých tříd a věnovali jim vybavení, pátky a míče. Šlo nám o hlavně o vzbuzení zájmu o tenis. Možná jsme inspirovali i tenisový svaz, který vzápětí přišel s projektem podpory tenisu ve školách. A to jsme rádi.“

Co je prioritou Nadačního fondu v současnosti?

„Podpora tenisu na ZŠ Hostýnská

v Praze 10, kde po dobu tří let hradíme dětem prvních a druhých tříd trénink. Dvakrát týdně mají v rozvrhu tenis pod vedením našich trenérů. Druhým projektem je pomoc tréninkovému středisku mládeže ve Vestci, kde chyběly peníze na komplexní zabezpečení.“

A na Štvanici se hraje Safina Cup.

„Jsme rádi, že se díky němu dorostenci, hlavně ti mladší, můžou poprat o body do žebříčku ITF bez toho, aby vyjžděli do zahraničí. V rámci Safina Cupu také pořádáme čtyři tzv. Baby Cupy pro děti, náš další projekt.“

Vy ale zřejmě nemyslíte jen na příští měsíc nebo rok, že?

„Máme i jeden dlouhodobý cíl - vlastní tenisovou akademii. Abychom se mohli na výchově talentů podílet přímo. To by mělo být vyústění našich stávajících aktivit, které bychom ale v žádném případě nechtěli omezit.“

A vy osobně...

„Díky sportovním přátelům v Nadačním fondu a kolem něj zůstávám blízko tenisu. A z toho mám radost.“

NADAČNÍ FOND DĚTSKÉHO A JUNIORSKÉHO TENISU

www.tenis-nadace.cz, tel. 724 779 176



ZŠ Hostýnská



TC Vestec

CÍL NADAČNÍHO FONDU

- Rozšiřování tenisové členské základny
- Podpora mládežnického tenisu na výkonnostní a vrcholové sportovní úrovni
- Přispívání na rozvoj pracovišť zabezpečujících komplexní přípravu vybraných hráčů

VÝZNAMNÉ PROJEKTY NF, R. 2006

- Podpora mezinárodního juniorského turnaje na I.ČLTK
- Tenisové středisko mládeže (TSM) v TC Vestec
- Tenisová akademie ZŠ Hostýnská
- Turnaje dětí Mini Cupy v Českém Krumlově





Petr Šimůnek: Ještě se naučit golf...

Už šestnáct let je klubovým »strážcem pokladu«.
 PETRA ŠIMŮNKA (49) přivedla na Štvanici jeho manželka Iva, za svobodna Budařová. Jako úspěšná světová hráčka přestoupila před dvaceti lety do I. ČLTK ze Slavie a - manžela vzala s sebou...

Petře, kde jste se vůbec s Ivou seznámili?

„Na diskotéce ve strahovských klubech. Byla to docela náhoda, protože Iva už tehdy hodně jezdila po turnajích a do školy zrovna dvakrát nechodila. Tehdy byla ovšem zraněná, proto moc nehrála a přišla se bavit. A potkali jsme se...“

Jak jste se stal členem výboru klubu?
 „V devadesátém mě přes Ivu oslovil Vláda Šavrda s tím, že tvoří nový výbor a nemají ekonoma. Kývnul jsem a od té doby jsem i funkcionář.“

Přemlouvali vás k téhle roli dlouho?
 „Ani ne, protože jsem kluky dobře znal a taky mi přišlo smysluplné, co tady chtějí dělat.“

Ještě jste z funkce ekonoma nechtěl utéct?
 „Ne, takový problém jsme ještě neměli. To jádro je navíc pořád stejné, Franta Stejskal, kterého si moc vážím, Vláda Šavrda, Pavel Huřka a další - dělá se mi s nimi dobře.“

Co vám přináší - jako členovi výboru - největší uspokojení a co vám naopak štve?
 „Líbí se mi, když se klubu daří, a nejen finančně, když kvete a členové se sem rádi chodí bavit. Samozřejmě, sezení nad papíry s daňovou poradkyní až tak záživné není, ale patří k tomu. A že by mě něco vyloženě štvalo? O ničem takovém nevím.“

Jak se vám líbí klubový život, který tu funguje? A víze do budoucna v tomto duchu?
 „Líbí. Ale důležité je, aby se to líbilo členům klubu, protože pro ně to

děláme. Jednou z našich tradičních akcí je například Vánoční party a jsem rád, že už je mezi členy populární a že na ni do Letenského zámečku chodí hodně z nich. Ale samozřejmě bychom rádi přivítali i nové členy. Nicméně jsem rád, že mohu říct, že členská základna je konsolidovaná, že na Štvanici hrají nejen špičkoví hráči, ale i ti průměrní a rekreační. To je velmi důležité kvůli tomu, aby tu byli lidé, kteří to jednou převezmou. Budou hrát tenis třeba jen pro radost, ale budou úspěšní ve své práci a pak se zapojí do vedení klubu, protože druhá kariéra špičkových hráčů se většinou ubírá jiným směrem.“

Kdybyste měl tu moc - co byste chtěl v klubu změnit?
 „Vzhledem k tomu, jakou má I. ČLTK tradici, přáli bychom si dobudování areálu za Negrelliho viaduktem. S klubovnou, která by tuhle tradici ctěla, odkud by na člověka historie klubu, to nejcennější, co má, dýchla. V zadní části ostrova za viaduktem je navíc nádherné prostředí, po blízké magistrále ani stopy. Není to jen sen prezidenta klubu Františka Stejskala, ale myslím, že nás všech, kdo jsme ve výboru. To kdyby se nám podařilo, mohli bychom pak tu štafetu s příjemným pocitem předat někomu dalšímu.“

Bekhendový volej »strážce klubového pokladu«





Do čeho dalšího krom financí ještě na jednáních výboru klubu rád mluvíte?

„Snažím se zasahovat do společenského dění i do turnajů pro členy. Na rozdíl od závodního tenisu, kdy spíš jen naslouchám (s úsměvem).“

Většina členů výboru I. ČLTK jsou i dobří přátelé, že?

„Určitě, s Frantou Stejskalem, Vládou Šavrdou a Pavlem Huřkou společně trávíme i volný čas, jezdíme na dovolené, ochutnávat vína... Máme prostě spoustu společných zájmů a výborně si rozumíme.“

Prý jste velmi výrazně ochutnávali i na návštěvě klubu TC Villa Primrose v Bordeaux?

„Nevím, jestli výrazně, ale v Bordeaux jsme strávili krásný víkend, korunovaný návštěvou Chateau d'Issan, což byla třetí návštěva na celém vydařeném zájezdu.“

Když máte s řadou členů výboru podobnou krevní skupinu, trochu překvapuje, že zatím nehrajete golf...

„To nehraju, i když manželka prohlásila, že se to naučit musíme, že je to prostě nutnost. Já jsem bohužel dost vytížen v práci, takže mám poměrně málo času a jsem rád, když se večer můžu alespoň zastavit na Štvanici, vypotím se a dám si před odjezdem domů jedno pivo. Samozřejmě nealkoholické (směje se). Takže golf zatím ne. Ale něco s tím udělat musím, protože Iva už kartu má a říká: Až pojedeme na dovolenou, půjdeme si zahrát a tebe na hřiště nepustí...“

Máte dvě děti, jedenáctiletou Lucku a o dva roky staršího Davida - po kom budou hrát tenis, po mamince nebo po tatínkovi?

„Pochopitelně, že kdyby měly po někom z nás dvou hrát tenis, tak by musely po mamince, protože po tatínkovi by to bylo dost smutné (se smíchem). Ale po mamince asi hrát nikdy nebudou, protože Iva byla světová hráčka, což u nich nehrozí. A především - klademe na první místo školu. Ale oba samozřejmě chodí na Štvanici, hrají, trénují.“

Jak často hrajete vy? A s kým?

„V létě dvakrát třikrát týdně včetně víkendů a k mým soupeřům patří třeba Milan Šíma, Emil Haisman, pan profesor Kuchyňka, bratři Zahradníkové - pokud si se mnou zahrají, protože jsou oba lepší než já (s úsměvem).“

A s manželkou?

„S Ivou moc ne, protože hraje jen zřídkka, a když, tak většinou s dětmi.“

Většina členů klubu asi tuší, kde pracujete, nicméně: můžete svou práci maličko přiblížit?

„Od roku 1991 pracuju v japonské firmě Mitsui, což je jedna z největších obchodních firem na světě, druhá největší japonská. Mám na starost obchod s barevnými kovy v oblasti střední Evropy.“

Prozradíte na závěr svou tenisovou - nebo i jinou - touhu?

„Ta tenisová je jednoduchá: abych byl zdrav, nic mě nebolelo a abych mohl dál hrát tenis s takovou láskou, s jakou ho hraju. A taky bych se rád naučil ten golf...“



Milé červencové poděkování

Shodli se na tom všichni: třetí červencová neděle na Štvanici byla fantastická. A zdaleka nejen proto, že na V.I.P. turnaj pro partnery klubu vyšlo počasí jako vymalované.

Prezident Václav Klaus je čestným členem I. ČLTK a na červencovém turnaji nechyběl. Se spoluhráčem Ladislavem Polákem dokráčeli až do finále proti páru Josef Martinovský - Pavel Houdek.



Po vyhlášení výsledků: zleva vítězové Josef Martinovský a Pavel Houdek, Václav Klaus a Ladislav Polák



Dobojováno. Pár Josef Martinovský - Pavel Houdek porazil dvojici Václav Klaus - Ladislav Polák

„Potkal jsem se tady s prima lidmi, takže mi ani nevádí, že forma nějak nepřišla a už asi ani nepřijde. Spíš léčím hříchy hokejového mládí a špatné životosprávy, trable s loktem a ramenem,“ usmál se Miroslav Horák, obchodní ředitel společnosti Feron, která je jedním z partnerů I. ČLTK. Po boku Pavla Mudříka dohrál ve čtvrtfinále, zastavil je pár Šavrdy - Topolánek. „Mirek servíroval o dvě třídy líp než já,“ složil předsedovi ODS poklonu Šavrdy a dodal: „Líbí se mi, že je na kurtě tahoun, soutěživý, umí se hecnout. A hraje dost na riziko, v tom jsme si podobní.“ Jeho partner mu oplácel: „Láďa je ideální partner pro amatéra jako já, protože je naprosto nevzrušivý a absolutní pohodář. Na víc než na semifinále jsme asi bohužel neměli,“ glosoval výsledek v turnaji, kterého se i v době nekonečných debat o tom, co přinese výsledek voleb, zúčastnil i prezident Václav Klaus. „Po všech těch jednáních a hodinách v kanceláři je ideální se proběhnout a vyčistit hlavu,“ ulevil si vášnivý tenista, čestný člen I. ČLTK,

jenž po boku Ladislava Poláka dokráčel až do finále! Tam ovšem nestačili na pár Pavel Houdek - Martinovský. „Vyržet v tomhle horku šest poctivých setů není legrace. Potěšilo mě, že jsem to zvládl,“ usmál se Václav Klaus, který si prý na tenis čas vždycky najde. „Snažím se poskládat si život natolik racionálně, abych se na tenis třikrát čtyřikrát týdně dostal. Ale na Štvanici zajdu rád třeba i jen na kávu.“

V turnaji bojovalo sedmáct dvojic, mj. Krampera - Šimůnek, Janů - Stejskal, Štych - Kuchár nebo Končický - Vízek. Kdo právě nehrál, sledoval příští soupeře nebo odpočíval ve stínu slunečníků na terase restaurace Kogo, která připravila luxusní hospitality i večerní barbecue.

„Měl jsem to těžký, protože tu byli sami tenisté, ale je to ostuda Vládi Šavrdy, kterej mě tenis učí,“ usmíval se po vyřazení ve skupině Petr Kuchár ze Subtery a připojil: „Byl to pěkný den s fajn lidma v krásném klubu, kde je i naprosté soukromí.“ A vedle sedící

Ranko Pecič připojil: „Kdybychom se chtěli domluvit na společné večeři, trvalo by to dva měsíce. Takhle jsme se bez problémů sešli díky tenisu.“

Jedním z nejunavenějších byl Pavel Huřka. Bývalý úspěšný reprezentant, člen výboru klubu, dohrál až pozdě odpoledne, ale ani triumf v B-finále mu nebyl souzen. „Bez komentáře,“ usmíval se na otázku, zda je to úspěch nebo neúspěch. „Ale byl to krásnej den, turnaj má účast a hlavně všichni bojujou, i když je vedro na padnutí.“ V šest večer byl konec, Pavel Houdek s Josefem Martinovským udolali ve finálové bitvě na dvorci č. 2 Václava Klause s Láďou Polákem 6:4 a za pár minut si šli pro ceny. Ale štvanická neděle zdaleka nekončila, u dobrého vína se ještě chvíli sedělo a povídalo. „Byl to úžasný den, a nejen proto, že jsem díky partnerovi, Pavlu Houdkovi,

vyhrál. Tenhle turnaj, to byl báječný nápad, rád jsem přijal pozvání. A zase prožil pár nostalgických chvil, protože Štvanici jsem - tehdy ještě v dresu Metrostavu - stavěl,“ usmál se Josef Martinovský, toho času výkonný ředitel pro pozemní stavby Železničního stavitelství. Mimochodem - před turnajem si prý jedinkrát zatrénoval, raketu skoro dva roky nedržel v ruce...

„Byl to turnaj pro partnery klubu a pro lidi, se kterými chceme být v kontaktu, se kterými se prostě rádi potkáme,“ říkal manažer I. ČLTK Vladislav Šavrdy a prezident klubu František Stejskal dodal: „Je to naše poděkování všem, kdo nám pomáhají, bez kterých bychom nemohli existovat.“

Dodejme, že to bylo velmi milé červencové poděkování.



Výsledky - čtvrtfinále: Klaus, Polák - Kubát, Pitra 6:2, Motlík, Zahradník - Pecič, Jiráček 6:3, Martinovský, Houdek - Dalík, Velek 6:1, Šavrdy, Topolánek - Horák, Mudřík 6:1. **Semifinále:** Klaus, Polák - Motlík, Zahradník 6:3, Martinovský, Houdek - Šavrdy, Topolánek 6:0. **Finále:** Martinovský, Houdek - Klaus, Polák 6:4.



Miroslav Horák

Petr Kuchár

Pavel Huřka

Jan Kadaník: Na golfový bag se práší



Letos má prý JAN KADANÍK (40) mimořádně slabý rok. Tedy - tenisově. „Paradoxně jsem toho nahrál mnohem víc v hale. V létě jsem do poloviny prázdnin zvládl snad jen dva zápasy a jímá mě hrůza: Čeká mě totiž turnaj v místě bydliště a vidím to na těžkou společenskou újmu,“ smál se ředitel pro strategii společnosti Agrofert, která je hlavním partnerem I. ČLTK Praha, při rozhovoru pro I. ČLTK Revue.

Pane řediteli, vy a Agrofert jste zřejmě na Štvanici nepřišli společně, že ne?
„Kdepak, já přišel do Agrofertu v roce 2002, a to už byla naše dceřinná společnost AGF Trading partnerem klubu. Skupina Agrofert a tenis k sobě patří už roky, začalo to v Bratislavě, pokračovalo v Prostějově, v Přerově a teď i ve Valašském Meziříčí. Já jsem na Štvanici členem také už pár let, přivedl mě můj tehdejší společník a kamarád Milan Koldovský. Takže s mým příchodem do Agrofertu se naše tenisové cesty spojily a já se rád ujal rozvíjení vztahu mezi firmou a I. ČLTK.“

Co vůbec Agrofertu spojení s klubem přináší?
„Úspěšná firma musí silně investovat nejen do svého rozvoje, ale i tímto způsobem. A nejen do ryze charitativních projektů. Jsme skupina fungující převážně v chemické výrobě, což díky různým aktivistům občas působí tak, že jsme součástí zločinného spiknutí na otrávení celého světa (s úsměvem). Proto rádi využíváme příležitost být viděni pozitivně, a to nám přináší právě spojení se sportem. Kromě toho: sporty, které podporujeme, většinou také sami provozujeme, takže nám to přináší i potěšení.“

Které sporty ještě podporujete?
„Každá z našich firem většinou odvětví výrazně v tom kterém regionu. Někde házenou, jinde volejbal

nebo basketbal, i když to samozřejmě není takové jako v tenise.“

Mimochodem - kdo je nejlepším tenistou v Agrofertu?
„Řekl bych, že pan majitel (Andrej Babiš - pozn.) a několik klíčových manažerů skupiny jsou velmi dobří tenisté.“

A vy?
„Já se považuju za solidního rekreaanta, který ovšem úspěšnost své hry často narušuje aspiracemi na úderu závodního hráče, při kterých procento úspěšnosti velmi dramaticky poklesne...“

Jak dlouho už hrajete tenis?
„Nerad to počítám, protože je to už víc než třicet let.“

Takže váš vztah ke sportu...
„...bez sportu těžce strádám, a už jsem to zažil. Kdyby mi byl dlouhodobě odpírán, patrně bych bídě zahynul (s úsměvem).“

Prozradíte, jaké máte další koníčky?
„Asi před šesti lety jsem začal hrát golf, ale s příchodem do Agrofertu se moje kariéra dostala do silné stagnace. Golf je časově hodně náročný, a to je můj největší problém. Taky proto, že mám doma osmnáctiměsíční dvojčata - to je teď můj největší koníček. Takže většinu volného času trávím pobíháním s dětmi na zahradě a na golfový bag se práší.“



Hokej? Do soubojů bych nešel, říká Marek Routa

Když se rozdával sportovní talent, MAREK ROUTA (11) šel dvakrát. „Mohli by dělat jakýkoli sport,“ říká Magda Zemanová, která se mu v I. ČLTK trenérsky věnuje. „Na to, jak málo trénuje, hraje moc dobře. Má solidní pohyb, přehled, hraje agresivně.“

Marek vzal prý raketu prvně do ruky už ve dvou letech. První krůčky dělal na privátním kurtě kousek od Berouna pod dohledem dědečka. S ním ostatně hrává dodnes, hlavně o víkendech. „Nahrává mi,“ upřesňuje, že nejde o žádné bitvy generací.

Marek zkoušel i hokej, který hraje o dva roky starší bráška Tonda. Ale nevydžel. „Není týmovej hráč,“ usmívá se jeho tatínek, skaut Montrealu Canadiens, a Marek dodává: „Souboje u mantinelů, to není nic pro mě.“

Rodiče svoje tři syny bedlivě hlídají, vyznávají totiž teorii, že není správné, aby sportovní dřina připravila

potomky o dětství. Ale hlavně: „Z hokeje znám kluky, kteří byli v sedmnácti hvězdy, ale v devatenácti totálně vyhasli. Co komu pánbůh dal, to stejně nikdo nedokáže oklamat. Do patnácti není kam spěchat,“ tvrdí Markův tatínek, jehož připravilo o hokejovou kariéru zdraví. I proto syny hlídá, nota bene, když Marek vyrostl za posledních pět měsíců o osm centimetrů - v jedenácti měří už 169 cm!

Od sedmi hrál turnaje dětí, od osmi je na Štvanici, kam se přišel podívat víceméně náhodou. A přestože trénuje jen jednou týdně, v zimě dvakrát, díky talentu byl například třetí na »áčkovém« turnaji do 12 let v Prostějově a vyhrál přebor Prahy. Honbu za dětskými poháry ovšem Markův otec odmítá. „Kluci dělají sport proto, aby na něj dostali stipendium. Proto taky chodí na angličtinu. Pak se uvidí,“ říká Markův tatínek.



Nezáleží,
jak klikatá je vaše cesta,
ale s kým jdete

Usilujeme o důstojné postavení českého zemědělství a potravinářství v EU

S téměř 80 miliardovým obratem patří AGROFERT k desítkám největších společností v České republice. Již od svého vzniku v roce 1993 obhospodujeme s partnery v celé Evropě i zámoří. Jako investor jsme vstoupili do Evropské unie v roce 2002. Patříme mezi největší české investory v zahraničí. Jenom ve Slovenské republice jsme zprivatizovali dvě velké chemické továrny a desítky firem v zemědělství. V Německu jsme koupili a úspěšně provozujeme velký chemický podnik. Proto víme, jak na věc. Společně s námi nemusíte ztrácet odvalu. O naši sílu a finanční stabilitu se můžete opřít, ať své podnikatelské plány nasměrujete kamkoliv.



úspěšná česká cesta

Štvanická školička: Jana Cup a týdenní kempy



Jana Pikorová se na Štvanici už roky stará o ty nejmenší

Mikuláš Cup 2005. Jarní Cup a Jana Cup 2006. Děti ze štvanické školičky se mají, Jana Pikorová s dcerou Romanou pro ně každé tři měsíce připraví krásný den. Ten první letošní potěšil mrňousy už v březnu, na závěr halové sezóny, kdy si zasoutěžili v »bublině«. Ten druhý, už »opravdický turnaj«, prožili v sobotu 24. března na kurtech na Slavoji.

„Vyšlo nám počasí a přišla se podívat i spousta rodičů, prarodičů a sourozenců dětiček. Myslím, že se jim turnaj líbil, navíc má každý krásnou vzpomínku, protože pan Sidorják, sportovní fotoreportér, jehož syn Štěpán chodí do školičky, udělal spoustu krásných fotek,“ líčí Jana Pikorová, duše štvanické práce s těmi nejmenšími. Červnový turnaj se tedy jmenoval příznačně: Jana Cup. „Ten příští bude Romana Cup,“ směje se zkušená trenérka, bývalá výborná ligová hráčka, která to s dětmi umí jako málokdo a manažer I. ČLTK Vladislav Šavřda si její práci považuje.

Jarního turnaje v nafukovače se zúčastnilo 34 dětí, toho červnového osmadvacet. Nejmenší špunty do šesti let čekal šestiboj, ale s trošičku jinými disciplínami než v březnu, starší minitenis ve dvou skupinách a osmi a devítiletý turnaj na jeden set na velkém kurtě. Dovádění, radosti i pěkných úderů bylo spousta, stejně jako cen. „A kdo žádnou nevyhrál, dostal aspoň malý dárek,“ říká Jana Pikorová, která připravila jako ceny i skutečné medaile.



Jakub Vladík



Jiří Pikora při Jana Cupu tradičně asistoval - na snímku s těmi nejmenšími prcky, na které čekal šestiboj her. V popředí Oliver Tichý.



Michaela Smažiková, Markéta Hurychová a Anička Kodešová (zleva) mají na Jana Cup vzpomínku i v podobě medailí a diplomů

„Nejroztomilejší byly samozřejmě nejmenší děti. Házely míčem do dálky, kutálely na dálku, běhaly slalom, skákaly přes obruč...“

„Zúčastnila se zhruba polovina děcek, které chodí do školičky. Jenom mě trochu mrzí, že někteří rodiče dali přednost cestě na chatu a děti o turnaj přišly.“ Štvanická školička pokračovala po turnaji Jana Cup ještě týden, skončila 30. června, a po prázdninové pauze pokračuje obvyklým rozvrhem až do poloviny září. Pak přijde »přechodné« období, kdy bude školička fungovat podle možnosti a dohody, a od začátku října přejdou děti do haly.

To ale neznamená, že prázdniny byly časem lenošení! V červenci a na začátku srpna proběhly čtyři týdenní kempy, chcete-li kurzy. „Ráno dvě hodiny tenisu, pak oběd, hodina plavání a ještě jednou tenis. V devět rodiče děti přivezli, ve čtyři si je odvezli.“

Já i Romana jsme se staraly maximálně o čtyři prcky najednou, abychom se jim mohly věnovat. Až v srpnu jsme si dopřály dovolenou, abychom zase nabraly sílu,“ směje se Jana Pikorová.

Kromě práce s dětmi ve školičce a při turnajích ji potěšily i výsledky těch nejmenších v pražských soutěžích družstev. „Postavili jsme tři družstva přípravky. Áčko, které hrálo soutěž už druhým rokem, skončilo druhé ve skupině stejně jako běčko, céčko, jež letos začínalo, osmé.“

Ve štvanické školičce je kolem sedmdesátky dětí a některé hodně šikovné. „Už jsme s panem Jandusem, šéftrenérem klubu, probírali, že se na ty nejšikovnější podívá a případně je zařadí do družstva mladších žáků,“ říká Jana Pikorová a libuje si: „Musím říct, že klub si nás hýčká a každý rok máme pro školičku lepší podmínky a cítím větší podporu.“



Natálka Skotáková



Honzík Balík



Štěpánek Sidorják



Dan Skoták



Štvanická výprava na zřejmě nejpovedenějším (a rozhodně »nejchutnějším«) zájezdu

Byli jsme v Bordeaux aneb Návštěva v sedmém nebi

Úchvatná a okouzující. Taková byla návštěva »delegace« I. ČLTK v Bordeaux. A vězte, že francouzský TC Villa Primrose je od posledního červnového víkendu pro všechny zúčastněné nejoblíbenějším z klubů sdružených v Centenary Tennis Clubs, sdružení stoletých klubů.



Ochutnávky bylo v Bordeaux několik. Petr Šimůnek a František Stejskal se tváří, že vínu rozumějí, zatímco bratři Zahradníkové jsou zdrženlivější...



Čtyři mušketýři aneb (zleva) Pavel Huřka, Petr Šimůnek, František Stejskal a Vladislav Šavřda na záměčku Chateau d'Issan

„Byl to jeden z mých nejkrásnějších zážitků vůbec, a že už jsem něco projezdil a viděl,“ vzpomíná na zájezd do proslulého vinařského kraje Vladislav Šavřda, generální manažer klubu, a doplňuje: „Bylo o nás fantasticky postaráno, měli jsme skvělý program, viděli malebné vinařské vesničky a dozvěděli se spoustu zajímavého o pěstování vína. Tenis byl tentokrát opravdu spíše doprovodnou záležitostí.“

Jenže i zážitky z klubu stojí za to! A zdaleka se netýkají jen bitev na kurtě - i když Petr Šimůnek má tu třisetovou s panem Emmanuelem Crusem, viceprezidentem klubu, jenž na závěr pozval všechny k sobě domů na překrásný zámeček, pořad před očima. „TC Villa Primrose má klub, jaký bych si představoval. Uprostřed zeleně, která by se na Štvanici bohužel ani nevešla, stojí vkusná a účelná dvoupodlažní klubovna, o které řada z nás sní,“ popisuje Vláďa Šavřda. Do Bordeaux se vydala patnáctičlenná výprava s řadou vinařů i »rádobyvinařů«, pro které byly příští dny zážitkem nad jiné. Čtvrtek 22. června byl vyhrazen cestě, na pátek ovšem už hostitelé připravili báječný program.

„Začali jsme prohlídkou Bordeaux, pak jsme se byli podívat ve známé vinařské vesničce Saint Emilion a odpoledne nás čekala prohlídka Chateau Angelus,“ říká Petr Šimůnek a pokračuje: „Večer jsme byli pozváni na Soirée Gala, to byl společenský vrchol jejich klubové sezóny. Asi sto padesáti hostům hrála kapela, večírkou se zúčastnili představitelé radnice - a my pro ně měli dárek od primátora Prahy Pavla Béma, což je viditelně potěšilo.“

V sobotu se hrál v pětatřicetistupňovém vedru tenis. Došlo na singl prezidentů klubů Bernarda Dupouye a Františka Stejskala, ve kterém byl šéf I. ČLTK úspěšnější, vítězství vybojovali Luboš Zahradník i Eda Vít, bodovali také Hanka Kopřivová a Pavel Zahradník v singlech a František Kopřiva s Edou Vítem a Pavel Huřka s Vláďou Šavřdou v deblech. Zážitkem byla i smíšená čtyřhra, ve které Iva a Petr Šimůnkovi v rozhodujícím tiebreaku podlehl pár Bernard Dupouy - Marielle Roux Lapadu. Ta je jednou z nejlepších francouzských hráček nad 40 let. Vrchol zájezdu ovšem přišel týž den večer. Byla jí návštěva Chateau d'Issan, záměčku, kde žije rodina viceprezidenta klubu z Bordeaux.

„Pochopili jsme, že i pro členy TC Villa Primrose to byl jedinečný zážitek,



Iva Šimůnková a Marielle Roux Lapadu po utkání ve dvouhře, které vyhrála Francouzka, jedna z nejlepších seniorek země



Památka na oslavy 110. výročí I. ČLTK v klubovně TC Villa Primrose: prezident francouzského klubu Bernard Dupouy a Václav Klaus

protože Emmanuel Cruse nás pozval do svých soukromých místností, jeho rodina na záměčku bydlí. Prostě jsme byli u něj v obýváku,“ usmívá se Petr Šimůnek. „Celý víkend, to byla jedna velká krása a zámeček Chateau d'Issan byl okouzující. Byl to nádherný zážitek,“ vzpomíná na červnové dny v Bordeaux prezident I. ČLTK František Stejskal.

A kdo vyhrál? Samozřejmě klub ze Štvanice v čele s Pavlem Huřkou. Jenže zážitky z doprovodného programu byly jaksí silnější...

„Francouzi navštívili před rokem Prahu a myslím, že jsme jim připravili také pěkné dny. Určitě chceme v téhle »družbě« pokračovat,“ říká František Stejskal a Petr Šimůnek přidává: „Stojí za zmínku, že v Bordeaux hrál ligu Honza Vacek a že Francouzi, kteří hrají tamní nejvyšší soutěž, mají zájem i o Honzu Hernycha. A já jsem přesvědčen, že se podaří domluvit i nějakou výměnnou návštěvu skupinky dětí, něco podobného jako s klubem z Bruselu.“ Zkrátka a dobře: do Bordeaux je potřeba se vrátit, a to nejen kvůli skvělému vínu.



Michal Horáček: Jsem rád, že sem patřím

Ne, MICHAL HORÁČEK (54) nemá dělový servis a forhend ho zklame častěji, než by si přál. Ale jeho nasazení a tenisovou oddanost, které na Štvanici dvakrát týdně předvádí, mu lze jen tiše závidět. „Bohužel na tenis nemám talent, ale hrozně moc mě baví,“ říká úspěšný podnikatel, novinář, textař a především velký hráč, který je už pět let členem I. ČLTK Praha.

Michale, jak jste potkal tenis?

„Napřed pasivně. Asi se ví, že jsem spolu s kolegy založil sázkovou kancelář. A tenis byl třetí nejoblíbenější sázkové médium po fotbale a hokeji.“

A zřejmě je to i jeden z těch »čistších« sportů, ne?

„Ale vůbec ne! O tenisových skandálech se toho moc neví, ale především menší turnaje jsou z tohoto pohledu velmi nebezpečné. Nakonec - všude, kde jde o peníze, se nějaký chytrák objeví.“

Když jste začal hrát, změnil se nějak váš pohled na tenis?

„Změnil, a dost podstatně. Dokud člověk nehraje, je strašně chytřej a pokaženéj volej světového hráče komentuje slovy: Blbče, zase jsi

to dal do sítě... I já se nejdřív potkal s tenismem jako kibic a byl vůči němu arogantní. Ale když jsem začal hrát... Tenis je nesmírně těžkej sport a obdivuju každého, kdo ho umí aspoň trochu hrát.“

Začal jste až před pěti lety, skoro v padesáti - jaká byla do té doby vaše zkušenost se sportem?

„To byla zkušenost hazardního hráče, který chodí po kavárnách a bere sázky. Tak to šlo padesát let. Až v devětatřicetém jsem se vsadil, že někoho porazím v běhu na pět kilometrů, které jsem nikdy předtím neuběhl. Vzal jsem si trenéra a intenzivně se na to připravoval, ta sázka byla o milionu sto tisíc. A skutečně jsem dosáhl solidních výsledků, protože jsem se naučil běhat. Uběhl jsem to za jedenadvacet minut a tu sázku snadno vyhrál. Tak jsem si řekl, že běhat umím a už neběhám. A taky, že když má člověk vůli a dobrého trenéra, leccího se dá dosáhnout.“

A vrhl jste se na tenis...

„Jenomže s tenismem to není jako s běháním, už proto, že na běhání mám talent a na tenis ne.“

Proč jste začal právě na Štvanici?

„Vláda Šavrda je můj kamarád, od dětství. Taky se »vyskytoval« na kartách, i jeho táta, kterýho jsem moc dobře znal, ten by válel celý noci... Tak jsem Vlášdu požádal, jestli bych se nemohl stát členem ČLTK.“

A začal jste trénovat...

„Začal jsem hrát s panem Ulmannem a zjistil, jak je to strašně těžký. Ono se řekne forhend, jenže to je najednou strašně moc pohybů všech končetin... Ale jsem hrozně rád, že hraju, že jsem tady na Štvanici členem, že tu mám svou skříňku, zkrátka, že sem patřím.“

Trénujete dvakrát týdně - kdy přijde čas na nějakou tenisovou sázku?

„Myslím, že ten nepříjde nikdy. Možná, kdybych hrál s bezrukým (smích).“

Jak se vám na Štvanici líbí?

„Líbí. Když pomínu krásný kurty, zázemí a dobré trenéry, výborně se tady parkuje, je tady velice slušná restaurace a taky tu člověk vidí slavný hráče.“

Třeba Jiřího Hřebce?

„Jirka, to je výbornej parťák, pravej sportovec. Umí dělat krásný fórky



Kvalita prověřená časem

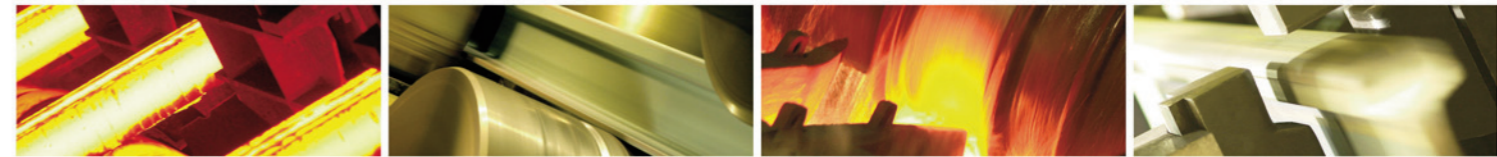
► KONTISLITKY :: BLOKY :: BRAMY :: SOCHORY :: KOLEJNICE

:: DROBNÉ KOLEJIVO :: ÚHELNÍKY ROVNORAMENNÉ

:: KRUHOVÁ, ČTVERCOVÁ A ŠESTIHRANNÁ OCEL

:: TYČE TAŽENÉ A LOUPANÉ :: PLOCHÁ A ŠIROKÁ OCEL

:: VÁLCOVANÝ DRÁT :: BETONÁŘSKÁ OCEL



TRINECKÉ ŽELEZÁRNÝ



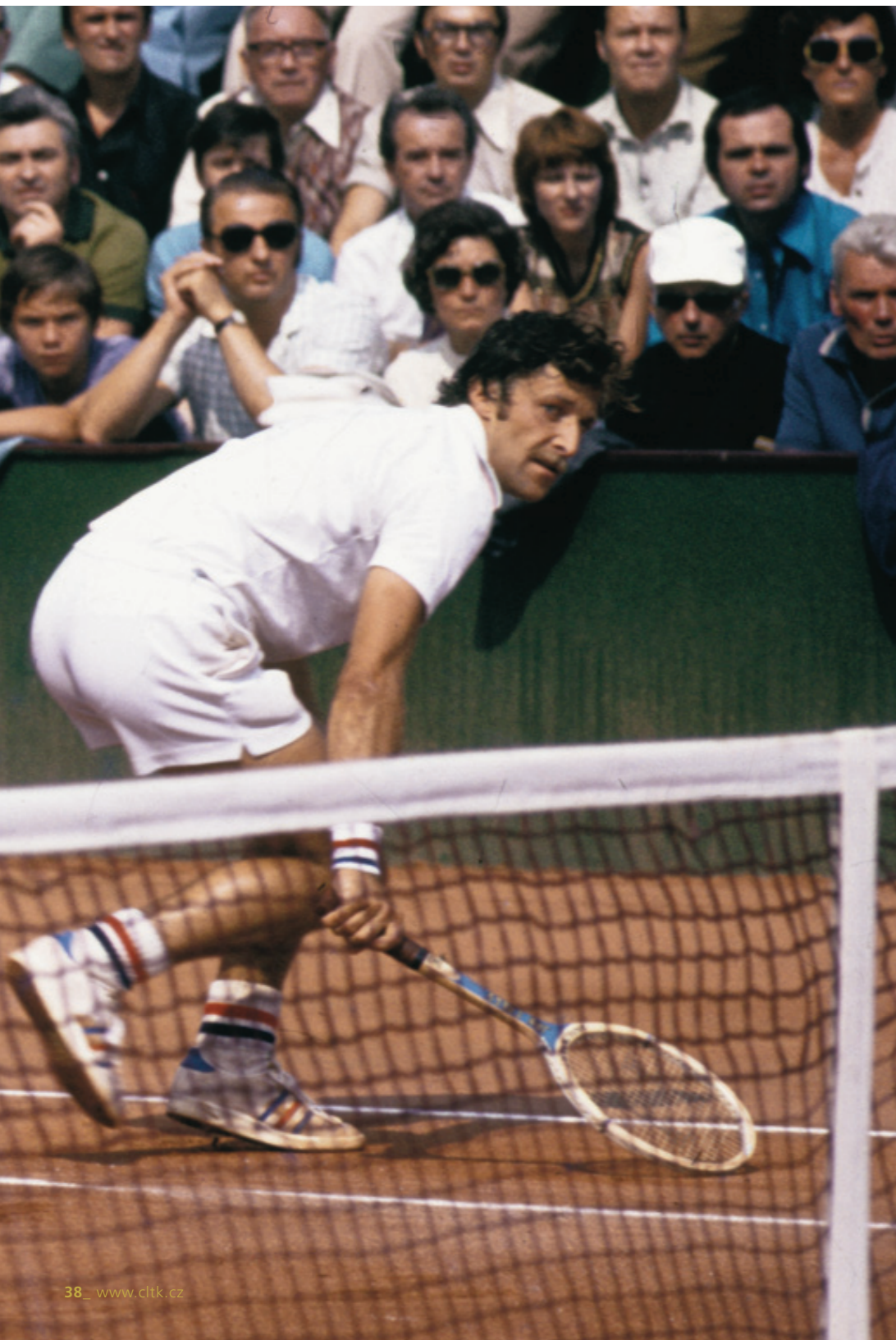
MORAVIA STEEL

TRINECKÉ ŽELEZÁRNÝ, a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000,
739 70 Třinec, tel.: +420-558-531 111, fax: +420-558-331 831, www.trz.cz
MORAVIA STEEL a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec,
tel.: +420-558-537 301, +420-558-535 865, fax: +420-558-324 355,
www.moravia-steel.cz

Kodešův »zázrak«

1975

Štvanice tím zápasem žila od začátku září.
Vždyť měli přijet Australané s Rochem a Alexanderem!
Staříčkový centr měl být svědkem bitvy o daviscupové finále 1975.



Už týden před zápasem to na Štvanici vypadalo jako při manévrech. Stavěly se mobilní tribunky, které zvýšily kapacitu hlediště z původních čtyř a půl tisíce na víc než šest tisíc diváků a rota vojáků pak skákáním a dupáním testovala, jestli vydrží i bouřlivé fandění.

„Byla to výjimečná atmosféra, vždyť se hrálo o finále,“ vzpomíná na zápas proti Australanům JAN KODEŠ (60). Tehdy, v devětatdvaceti, byl ještě hráčem Sparty, do I. ČLTK se vrátil teprve později. Ale štvanický centrkurt, to byl v zápasech Davisova poháru jeho »obyvák«, prohrál tu jen s Fibakem, Metrevelim, Barazzuttim a jako jedenadvacetiletý zelenáč s Chilanem Rodriguezem.

V pátek 26. září 1975 sehrál na Štvanici zřejmě svou největší daviscupovou bitvu. A vítěznou. Ve čtyřech setech udolal bombardáka Johna Alexandera považovaného tehdy za nástupce legendárních Lavera a Newcomba: 6:4, 2:6, 7:5, 6:4. V neděli pak vyřídil i Roche, na antuce nejlepšího z Australanů, a Československo se v sestavě Kodeš, Hřebec, Pála a Zedník probilo do finále Davisova poháru proti Švédsku s fenomenálním Borgem (2:3 ve Stockholmu).

V noci na pátek spal Jan Kodeš bídě. Jednak nebyl fit, pořád cítil pár dnů staré zranění nohy z mezinárodního mistrovství republiky v Bratislavě. A taky svazující pocit, který tak důvěrně znal, protože se od něj pokaždé čekaly dva body. I proto se v den zahajovacího zápasu s Alexanderem probudil už v půl páté ráno!
„Byl jsem hrozně nervózní a nemohl dospat,“ usmívá se při vzpomínce na chvíli před zápasem a říká: „Mnozí si asi myslí, že moje největší štvanické

Jan Kodeš v bitvě proti Alexanderovi získal veledůležitý první bod a triumfem nad Rochem pak posunul Československo do finále proti Švédům



Staříčká Štvanice praskala v pětasedmdesátém, kdy přijeli k semifinálové bitvě Australané, ve švech, diváci zaplnili i provizorní tribunku

vítězství bylo to nad Rochem, ale zápas s Alexanderem byl pro mne daleko těžší. Věděl jsem, že nesmím prohrát, že úvodní zápas rozhodne, co bude dál. Kdybych prohrál, asi by bylo všechno ztracené. Měl jsem nůž na krku, těžko se dalo počítat s tím, že Jirka Hřebec porazí ve druhém zápase Roche - i když to pak dokázal. Se čtyřhrou jsme taky počítat nemohli,“ vzpomíná na zápas před jedenácti lety Jan Kodeš.

„Začínalo se v deset dopoledne, protože byl podzim a kolem šesté hrací tma, a ten tlak byl enormní. Alexander byl mladší než Roche, ambiciózní, měl výborný servis a pořád se tlačil na síť, navíc mu nahrálo počasí. Pamatuju si, že přšelo, bylo vlhko a kurt trochu kluzký. Alexander neustále útočil, i při mém podání. Jakmile jsem nedal první servis, hned z returnu mi nabíhal na síť a nutil mě k riskantním prohozům.“

První set Kodeš za podpory zaplněného hlediště zvládl: 6:4. Jenže ve druhém na něj sedla krize. Prohrál 2:6 a ve třetí sadě už prohrával 1:4! „Stav 1:4 ve třetím setu nevěstil nic dobrého, ale Kodeš v Davisově poháru, to je punc kvality a spolehlivosti,“ napsal druhý den v komentáři k utkání Československý sport. Kodeš se v kritických chvílích sebral, zabojoval tak, jak to uměl snad jen on, a klíčovou sadu nakonec vyhrál 7:5. „Ten proměněný setbol, po kterém mi spadl obrovský balvan ze srdce, mám

pořád před očima. Alexander zaservíroval a cpal se na síť a já zahrál bekhend křížem, krátkej prohoz ven z kurtu. Takzvanej zázrak,“ směje se Jan Kodeš. „Byla tam skulina, do který jsem se trefil. To byl moc důležitý moment, protože když je člověk nahoře, když vede, je mnohem klidnější a víc si dovolí.“

Čtvrtý set vyhrál Kodeš 6:4, zápas trval bez čtyř minut tři hodiny! Československo vedlo nad Austrálií 1:0 a Jiří Hřebec šel pro druhý bod proti Rocheovi. I když to tak zpočátku nevypadalo... „Vzpomínám si, že mě Pepa Stejskal ve starý tribuně masíroval a Jirka začal špatně, dostával strašnou kládu. Ale ve třetím setu se chytil a přerušovalo se už za stavu 2:2 na sety. Pořád ještě nebylo jistý, že Roche porazí, ale nakonec to v dohrávce dokázal a vedli jsme 2:0, to byla bomba. Pak kapitán Bolardt rozhodl, že debla vypustíme a připravíme se na neděli. A vyšlo to...“

Pála a Zedník sice prohráli čtyřhru s párem Dent - Alexander 3:6, 6:3, 2:6, 3:6, ale Kodeš v neděli vyprovodil Roche 6:3, 6:1 a 6:4 a Štvanice jásala radostí. „Kodeš je na antuce vždycky vynikající,“ ulevil si nehrající kapitán Australanů Neale Fraser a trenér Pavel Korda se chystal konečně otevřít obrovskou láhev whiskey, kterou si dlouho šetřil na den, kdy Kodeš a spol. postoupí do finále Davisova poháru.

Pět největších štvanických bitev Jana Kodeše

John Alexander	1975 (1. zápas)	6:4, 2:6, 7:5, 6:4
Manuel Orantes	1971 (rozhodující zápas)	7:5, 4:6, 7:5, 6:4
Francois Jauffret	1975 (rozhodující zápas)	6:1, 7:5, 6:1
Tony Roche	1975 (4. zápas)	6:3, 6:1, 6:4
Juan Gisbert	1971 (2. zápas)	6:3, 4:6, 9:7, 7:5

Michal Horáček: Jsem rád, že sem patřím

(pokračování ze strany 36)

a la galerka. Tenhle humor se mi líbí, slychával jsem ho na kartách a Jirka by do těch karet patřil.“

Naučil jste se běhat, učíte se tenis - co dál?

„Nic, jen sem tam něco kvůli sázkám (směje se). Jednou jsem taky vzpíral. Za půl roku jsem měl strašlivý ramena, prsní svaly, to bylo úplně nemožný...“

Bez nedovolených podpůrných prostředků?

„Jasně, přece si nezničím játra kvůli sázce o sto tisíc. Prostě jsem vzpíral a měl tehdy fakt strašnou bednu. Ale pak jsem se jednou přistihl, jak se obdivně dívám do zrcadla, jaký mám pěkný svaly a řekl si: Končím.“

A ta sázka?

„Tu jsem vyhrál.“

Vážně jste nezkusil žádný jiný sport?

„Kdysi před lety golf, v Motole. To ještě vůbec nebyl moderní, nikdo ho neznal, maximálně z časopisů z třicátých let. Synovi bylo tehdy snad jedenáct let, měl skvělejší švih - a má ho dodnes, ale já na tyhle švihový sporty nemám talent... Ale golf mě bavil, možná ho ještě začnu hrát.“

A něco adrenalinového?

„V září jedu do Keni, tam budeme lítat malejma letadlami a pak pojedeme sto kilometrů na koních k jednomu jezeru na severu za jedním kmenem - já totiž studuju antropologii a chtěl jsem vidět něco, co žádný turista nikdy neviděl. Možná to bude adrenalinový až dost.“

Co vás vlastně přivedlo k tenisu, když to nebyla sázka?

„Přesvědčení, že s tělem je potřeba něco dělat. Lidi, který někdy sportovali, jsou od těch sportem nedotčených rozeznatelní i v sedmdesátí letech. Takže asi sebezáchova organismu. Ale nesmí se to přehnat, pak přijdou ta vyklotaná kolena, vytaháné šlachy, zničená záda. Chce to prostě sportovat tak akorát, takže to tak akorát dělám.“

Určitě máte i nějaký tenisový cíl.

„Chtěl bych, abych se pořád na tý své bídný úrovni zlepšoval. Ono to totiž není jen tak se ve čtyřiapadesátí v nějakém sportu a vůbec v čemkoli zlepšovat. To asi ani nejde. I když: já začal pozdě, takže - na rozdíl od Vládi Šavrdy nebo Jirky Hřebce, kteří už můžou být jenom horší než byli za mlada - bych se ještě trochu zlepšit mohl... Zaplať Pán Bůh za malá milosrdenství. No ne?“



Pavel Mudřík: Jsou tady fajn lidi

O Vánocích se objevil na Štvanici a okamžitě byl »lapan«. Od března už je PAVEL MUDŘÍK (41) správcem štvanického areálu a klub si nemůže jeho práci vynachválit.

Jak to vlastně přišlo, že jste se objevil na Štvanici?

„O Vánocích jsem byl v Praze za Romanou, mojí ženou, potkal jsem na Štvanici Vládu Šavru a ten se mě zeptal, jestli bych neměl chuť tady pracovat jako správce areálu. Nechal jsem si to projít hlavou, protože mě to zajímalo, a - od března jsem nastoupil.“

Co jste do té doby dělal?

„Patnáct let jsem pracoval jako trenér a správce kurtů v Německu, ve Schwarzenbachu nedaleko Hofu, to je kousek od Aše. Už jsem se ale pomalu chtěl vrátit, protože Romana tady už dva roky byla zpátky a dojížděla za mnou jen na prodloužené víkendy. Tak jsem si řekl: Proč takovou nabídku nevyužít? Myslím, že pro každého tenistu je čest pracovat na Štvanici.“

Ještě nelitujete, že jste udělal změnu?
„Nelituju, baví mě to. Mám radost

i z toho, že jsem tu zase potkal spoustu kamarádů z dřívějšíka.“

Je něco, co vás na Štvanici překvapilo?

„Ze všeho nejvíc - a to mile, že tady jsou fajn lidi. Vždycky jsem si myslel, že ti, kdo hrají na Štvanici, si o sobě hodně myslí (*s úsměvem*). Jsem rád, že jsem se pletl, jsou tady bezproblémové vztahy.“

Určitě už za ten půlrok víte, co byste rád změnil?

„Každopádně bych rád přispěl ke zlepšení údržby celého areálu. Speciálně na kurtech na Slavoji je ještě dost co vylepšovat. Ale je toho samozřejmě víc.“

Chcete něco vzkázat členům?

„Překvapilo mě, že většina z nich se ke kurtům chová hodně ohleduplně. Jde o to, aby i ti, kteří jdou hrát po nás, měli stejné podmínky a přišli na pěkně upravený kurt. Přece jen - správce nemůže všechno hlídat po celý den. A přál bych si, aby se všichni chovali s maximální ohleduplností k bazénu, aby ho neznečišťovali a před vstupem do něj se sprchovali, protože hygienické předpisy jsou velmi striktní.“

Prý nerad sedíte v kanceláři, což vedení klubu oceňuje...

„To je pravda (*směje se*), ale někdy je i to sezení v kanceláři potřeba, protože k mojí práci patří i trocha nepopulárního papírování. Ale jinak si rád všechno sám obhlídnu a zkontroluju, často i udělám.“

Než jste před lety odešel do Německa, kde jste v Praze hrál?

„Na Startu. Poslední sezónu před mým odchodem, to bylo v devadesátém, jsme hráli druhou ligu.“

Jak často hrajete dnes? A s kým?

„Dvakrát třikrát v týdnu se spoluhráči z céčka, za které s Romanou oba hrajeme. Je tam skvělá parta - Luboš Zahradník, Milan Šíma, Vlasta Vopičková, Petra Kurzová, Mirek Tomka, občas nám pomůže Dan Vaněk. Dokonce jsme postoupili do I. třídy.“

Vás to tady zjevně baví, že?

„Baví, a moc. Kéž by to takhle fungovalo dál a všichni členové, kteří si přijdou zahrát nebo tady jen strávít příjemné odpoledne třeba u bazénu nebo na terase, odcházelí spokojeni. To bych si moc přál.“



Nová budova centrály HSBC, Londýn, Canary Wharf

Finanční skupina HSBC

patří s více než 9700 pobočkami v 77 zemích a teritoriích, 110 milióny klienty a 260 tisíci zaměstnanci k největším a kapitálově nejsilnějším finančním a bankovním institucím na světě. HSBC Bank plc Vám nabízí své služby prostřednictvím svých poboček v Praze a Bratislavě.

HSBC 
The world's local bank